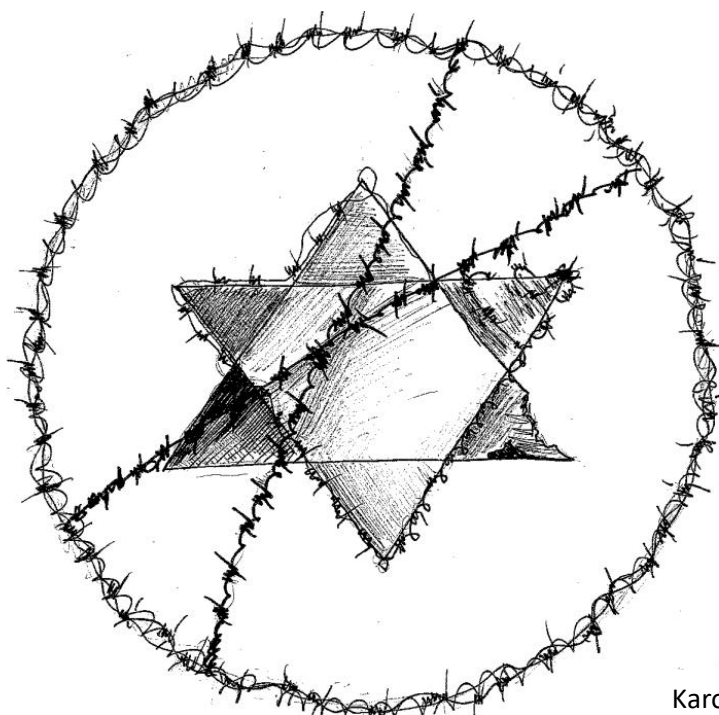

ZŠ MILADY PETŘKOVÉ VELKÝ TÝNEC

ŠKOLNÍ PROJEKT

HOLOCAUST

Karolína Onderková

2023/2024

Jana Ječmenová

Motto:

„Jako první izraelský astronaut cítím, že zastupuji všechny Židy a všechny Izraelce. Jsem syn těch, kdo přežili holocaust – nesu utrpení generace holocaustu a jsem, abych tak řekl hrdý, že navzdory všem hrůzám, kterými prošli, jdeme kupředu.“
(Ilan Ramon izraelský astronaut 1954–2003)

„Všichni Židé po celém světě chodí s otevřenou ránou. Nechtějí, aby se tato rána zahojila. A ta rána je vzpomínka na holocaust. Lidstvo by nemělo zapomenout na to, co to je holocaust.“
(Jan Karski, polský odbojář za druhé světové války 1914–2000)

Ve školním roce 2023/24 se žáci 9. ročníků účastnili školního projektu zaměřeného na problematiku Holocaustu. V rámci mezipředmětových vztahů byli žáci seznámeni s tímto tématem z různých úhlů pohledu. Snažili jsme se propojit v tomto ohledu historii, současnost i budoucnost. Cílem projektu byla snaha o morální rozvoj mladé generace.

Předměty:

1) dějepis

- výklad, dokumentární záběry, vzpomínky přeživších
- regionální zaměření na židovskou otázku za 2. sv.v. - Zákřov Žalov, Deník Otty Wolfa, Olomoucká židovská obec
- Mezinárodní den obětí Holocaustu 26. 1. - sledování pietních akcí v ČR
- dobrovolný výběr knihy či filmu s danou problematikou
- návštěva projekce dokumentárního filmu Mezi příkopy a valy – mapování osudu terezínského ghetta za 2.sv.v.
- zájezd 50 žáků do památníku Osvětim

2) český jazyk

- slohová práce – úvaha – život Židů za 2. světové války
- divadelní představení 28. 2. 2024 - Klára 3847 – příliš mnoho hvězd

3) informatika

- vyhledávání a třídění informací pomocí informačních technologií

4) hudební výchova

- opera z terezínského ghetta Brundibár

5) výtvarná výchova

- vytvořit logo projektu Holocaust
- snaha zachytit pomocí libovolné výtvarné techniky pocity a realitu Židů za 2. světové války

6) anglický jazyk

- zhlédnutí přednášky přeživšího muže jménem Eddie Jaku (autor knihy Nejšťastnější muž na Zemi) v originále a následné zodpovězení otázek k dokumentu v angličtině

7) výchova k občanství

- vymezení pojmů rasismus, antisemitismus, xenofobie

8) chemie

- cyklon B – složení a účinky na lidský organismus

9) zeměpis

- mapování koncentračních táborů v Evropě, směry transportů, národnostní složení deportovaných Židů, zaznačení údajů do slepé mapy Evropy

10) fyzika

- vynesení kresby Petra Ginze do vesmíru, Petr Ginz vydával v Terezíně časopis Vedom a zahynul v roce 1944 v Osvětimi.
- vzpomínka na prvního izraelského astronauta Ilana Ramona, který vynesl jako první kresbu P. Ginze do kosmu, ale při návratu s celou posádkou tragicky zahynul

Lukáš Spurný

Chtěla bych moc poděkovat svým skvělým kolegům za spolupráci na tomto celoročním historickém projektu, díky němuž jsme mohli nadstandardně otevřít žákům obzory ohledně problematiky antisemitismu, který je v dnešní době bohužel stále aktuální. Vážím si podpory a úžasné kooperace ze strany pedagogů, vedení školy a zejména žáků.

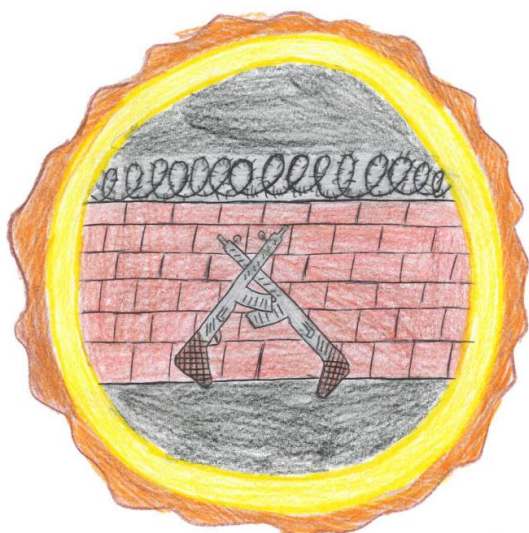
Když mám dnes možnost naším projektem listovat, zpětně si uvědomuji, kolik práce a společného úsilí jsme museli vynaložit, aby toto školní „dítko“ mohlo vzniknout. Mám z naší společné práce velkou radost a doufám, že stejné pocity budou mít i ti, kterým se náš projekt dostane do rukou.

Veronika Martinů

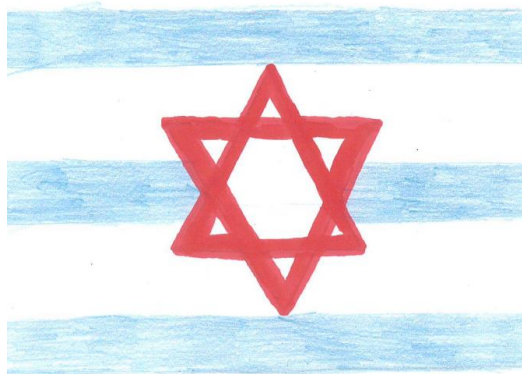
Život Židů za 2. světové války

Druhá světová válka, období, kdy zahynulo přes 60 milionů lidí, strašné období, že? Ano to je, ale aspoň se z toho lidé poučili, že není dobré chodit do války, samozřejmě někteří pořád ne. Jako třeba asijské státy nebo Rusko. Každopádně nejvíce utrpěli Židé za druhé světové války kvůli Němcům, kteří je nenáviděli. Návist měli proti všem kromě árijců, což bylo Německo, Švédsko a nějak kolem, ale nejvíce trpěli Židé. Židé nic nečekají. Přijdou si pro tebe němečtí vojáci, že máš jít s nimi, nedávají ti šanci na něco, stejně by ti nerozuměli. Takže tě odvezou od tvé rodiny, nevíš kam, jenom víš, že někam jedeš. Dorazíš do koncentračního tábora v depresích a ve strachu. Čekáš, než zavolají tvoje jméno. Dají ti číslo na ruku a odvedou tě pryč, když máš štěstí, jdeš pracovat s minimální stravou, ale když ho nemáš, tak tě pošlou do sprchy, kde vypustí Cyklon-B, neboli jedovatý plyn. Ještě jsem zapomněl, že při vstupu se musíš zbavit všeho, co máš, i oblečení. Velmi nepříjemné je vyslékat se přede všemi kolem, že? Já osobně bych to teda nechtěl nikdy zažít, ale oni museli a ještě jim bylo přiděleno něco na styl vězeňského oblečení, takové pruhované a dvoubarevné, se kterým strávíš do konce svého života, ale výjimečně jen pár let. Z druhé světové války bychom se měli hodně poučit, v dnešní době se pořád připomíná, ať se to nezapomene. Židům, jako kompenzaci za tento teror, dali území se jménem Izrael, kde se pořád válčí... Pěkný, ne? Každopádně by se to nemělo opakovat a neměly by být další světové války, v což doufám.

(Šimon Andrýsek)

Matyáš Brabec

Emil Danihel

Život Židů za druhé světové války

Tohle téma na úvahu jsem si vybral proto, že život židů nebyl jednoduchý, a chtěl bych zkusit o tom něco napsat.

Život židů za druhé světové války nebyl vůbec jednoduchý. Začalo to tím, že Hitler chtěl omezit židům práva. Na začátku mohli dělat jen některé věci, třeba museli bydlet odděleně od ostatních nebo nemohli navštěvovat některá místa. Později museli mít i na oblečení nalepenou židovskou hvězdu s jejich poznávacím číslem, aby je nacisti poznali. Život židů se pořád zhoršoval, nikdo je neměl rád, byli popravováni a mláceni nacisty a pořád ztráceli další a další práva. Kolem roku 1940 se rozhodlo, že židé by měli pracovat i v pracovních táborech. Tam museli pracovat skoro celý den, neměli skoro žádné přestávky. Nedostávali skoro ani žádné jídlo, ani hygiena nebyla nejlepší. Proto se i v táborech hodně umíralo. Uběhlo pár roků a začaly se stavět vyhlazovací tábory. Nejmasivnější byl v Osvětimi. Židy začali tlačit do vlaků a brát jim majetek. Vlaky dojely a židé byli rozděleni na 2 skupiny. Ti více schopní a normální šli pracovat. Ostatní takové štěstí neměli. Čekala je cesta do plynových komor. Nahnali je tam, hodili tam plynový granát a nechali je tam dusit se. Těla potom brali a házeli je do pecí. Tohle masivní vyvražďování trvalo až do roku 1944.

Při holocaustu bylo zabito přes 6 milionů židů. Jsou i lidé, co koncentrační tábor přežili, ale moc jich nebylo. I po válce a po skončení holocaustu byli Židé obviňováni a lidé se k nim nechovali dobře. Židé, co přežili koncentrační tábory, už nikdy potom nebyli normální. Měli problémy se životem a nikdo už je nechtěl zpátky. Museli žít svůj život dál.

Na závěr bych chtěl říct, že Židé to neměli vůbec jednoduché a museli si toho hodně prožít a nepřeji si, aby se tohle vše nebo něco podobného opakovalo.

(Martin Botko)

KONCENTRAČNÍ Tábory

STUTTHOF

- nacistický koncentrační tábor
- postaven na severu Polska
- táborní velitel: Max Paul a Paul Werner Hoppe
- pracovalo zde 3000 členů SS s pomocnými silami z Ukrajiny

MAJDAANEK

- Německý nacistický koncentrační a vyhlazovací tábor
- po přelomu roku Lublinu 10
- Lublinské rozvozkování v Odrě
- cílovou se jedná o tábory v rakouské nacistické říši 1941, ale v srpnu 1943 byl jako slabší zpráva na Práchev Nacistický tábor.

CHELMNO

- Kulmhof an der Nehr
- nacistický vyhlazovací tábor
- 70 km od Lodže
- poblíž vesničky Chelmo nad Nerem
- vznikl v r. 1941
- provozován ve dvou etapách: od 8.12. 1941 do března 1943 od června 1944 do 18.1. 1945
- určeno k zabíjení Židů z Lodžského ghetta
- zavražděno 152 tisíc lidí
- pobyt přežili jen 3 lidé

JASENOVAČ

- sabinski logor Jasenovac
- jedním z největších koncentračních táborů na území EVROPY
- v Chorvatsku
- výstavba v r. 1941-1943
- zánik 1945
- obětí tábora: srbové, Romové, Židé
- zemřelo 100 000 lidí

BELZEC
(Sonderkommando Belzec)

- vyhlazovací tábor
- 1. vyhlazovací tábor vytvořený za účelem naplnění Aktion Reinhard
- zavražděno asi 435 000 lidí
- vybíralo se několik silných mladých mužů pro chůzi tábora
- práce o práci pouze na několik dnů max týdně
- přijíždělo 40-60 vagonů s lidmi
- Tábor měl kapacitu pouze na 20 vagonů takže transport byl rozdělen na tři část

Život Židů za 2. sv. války

Slovo Holocaust. Když se toto slovo řekne, spouště lidem začne běhat mráz po zádech a vybaví se jim všechna data, koncentrační tábory, Hitler a spousta jiných příšerných věcí. Co se ale vybaví mně? Co si představím, když nejsem dospělá, ale jsem studentka základní školy? Pokusím se nad tím lehce zamyslet.

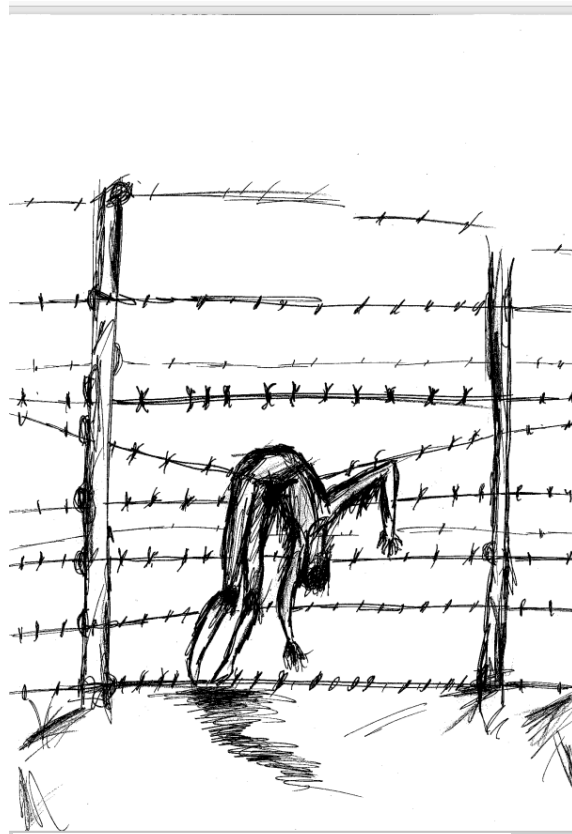
Myslím si, že už to všechno začalo nenápadně před 2. sv. válkou. Jen o tom nikdo nemluví a nemluvil. Ale proč o tom nikdo nemluvil? Myslím si, že už před tím to spousta lidí věděla, ale nic neudělali. Ptám se sama sebe, proč? Ale pak se taky zeptám sama sebe, jestli bych něco řekla já? Jestli bych se bála to říct, protože by se mi třeba mohlo něco stát? Upřímně netuším, ale co když by se někdo ozval? Změnilo by to něco? To se bohužel nedozvíme. Myslím si, že to všechno začalo roku 1935, kdy začaly platit „norimberské zákony“. Najednou strašně moc věcí nesměli a některé věci byly zakázány. Nedokážu si asi ani představit, jak se museli Židé cítit. Nemůžeš jezdit tramvají, nemůžeš sedět na lavičce v parku, tvoje děti nemůžou chodit do školy, vlastně vůbec nemohli žít. A já se sama sebe ptám, ale proč? Kvůli rase? Pořád jsou to přece lidi, co nikomu nic neudělali. Nejsou věci, ani kusy nějaké látky. Přejde mi to, tak strašně moc smutné. Že museli chodit, jak nějaká zvířata, označkováni žlutou hvězdou, na které je napsaná vaše národnost. Opravdu to muselo být tak moc ponižující a strašné pro ty lidi, že si to ani nedokážu představit. Teď bych ale ráda psala o vyhlazovacích táborech, které musely být nesnesitelné. Hodí tě do dobytčího vagonu, kde nemáš jídlo, pití a ostatní lidské potřeby. Už jenom v těchto transportech bohužel zemřely tisíce lidí. A já si říkám, co bych si asi myslela? Kam sakra jedu? Proč se tohle děje? Ani nevím, jestli bych vůbec přežila ten transport. Muselo to být příšerné. Pak tě najednou někde vyklopí a ty vůbec nevíš, co se děje. Všichni na tebe řvou a říkáš si proč? Já jsem nic neudělala. Potom, třeba u Osvětimi si musíš vybrat stranu. Doprava nebo doleva? Co bych si asi vybrala já? Přemýšlela bych nad tím moc? A myslím, že ano. Uvažovala bych nad tím strašně dlouho. Ale nakonec, stejně nevíš, co tě čeká. Myslím si, že bych se hrozně bála. Měla bych strach, ale stejně si nedokážu představit, jaký strach museli mít oni. Unesla bych to? Na tuhle otázku si nedokážu odpovědět. Taky pro ně muselo být strašně ponižující, když jim ostříhali vlasy, převlékli do oblečení, které jim vůbec nesedělo. Já bych tohle asi vůbec nezvládla. Jako milovnick svých vlasů a oblečení by to pro mě bylo devastující. Brečela bych? Řekla bych, že ano, ale zároveň bych se bála, co se stane, když budu brečet. Když si však představím, co za práce a věci museli dělat, tak se mi opravdu chce plakat. Muselo to být opravdu devastující, ponižující a příšerné. Hlavně když vím, že těch 6 milionů lidí a více zemřelo úplně zbytečně.

A jak bych to celé zakončila? Myslím si, že tahle hrůza, strach a zabíjení tolika lidí, už se nesmí nikdy opakovat. Opravdu, jak říkám nedokážu si představit, co zažívali a přežili. Bohužel, lidé se asi moc nepoučili, protože tyhle věci, možná jen ne tak hrozné, se dějí doteď. A to mě na tom mrzí nejvíce. Že jsou lidé nepoučitelní.

(Tereza Friesnerová)

Eliška Neumanová

Karolína Zdráhalová

Život židů za 2. sv. války

Než si začneme představovat a přemýšlet nad životem židů za 2. sv. války, měli bychom se zamyslet nad tím, jak hrůzný život byl v této době - strach, nejistota a neustálý nátlak. Řekl bych, že nikdo si život tehdy nedokáže představit a ani se do něj vžít. Říkám si ale, proč toto vše začalo? Nebo kdy? Někdo může tvrdit, že vše začalo roku 1938, jenže antisemitismus se táhne už od dávných dob. Vždy se všechno převážně svádělo na židy. Každopádně ta nejkrutější doba a zároveň genocida začala až za 2. sv. války, kdy Hitler nastoupil k moci a začala temná doba.

Nejdřív křišťálová noc, pak norimberské zákony a nakonec i transporty. Co si asi tak museli lidé myslet, když jim do domů vtrhli vojáci, kteří vše zabavili, a ve většině případů je poslali do transportů, které mířily buď ví kam? Já sám si nic takového představit nedokážu. Jediné, co tak dokážu posoudit je, že tato situace nebyla vůbec příjemná. Hlavně právě židům, vždyť na ně byla spáchána obrovská genocida. A jaké to asi bylo být právě tím židem za války celkově? K této otázce existuje určitě mnoho odpovědí, ale mně osobně nejvíce sedí slovo hrůza. Být pronásledován, aby na mě házeli ostatní věci a nadávali mi. Tak přesně toto bych nedal.

A tak si říkám, jaké to asi muselo být konkrétně v nějakém koncentračním táboře? Ještě horší jak ve městě určitě. To ponížení být ve špinavém oblečení, mít holou hlavu a číslo vytetované

na ruce, doufat, že nechytinu nějakou nemoc a tím mít našlápnuto smrti, nebo doufat, že mě nezastřelí. Vážně hodně obdivuji lidi, kteří si holocaustem prošli a přežili ho zdraví. Nedokázal bych to, já sám bych to vyloženě nedal, ani psychicky.

Když tu máme to šílenství neboli holocaust, tak si vlastně říkám, co přesně znamená to slovo holocaust? Prakticky totální zkázu. Podmínky takové, které by si nikdo nedokázal představit. Proč zrovna židé museli tuto zkázu trpět? Dostal se z toho vůbec někdo? Pár lidí bylo zachráněno ke konci války, ovšem už bylo pozdě. Podle dat přišlo o život minimálně 6 milionů židů a asi 11 milionů lidí celkově. Můžeme být rádi, že my toto zažívat nemusíme. Jak už jsem zmínil, nikdo si nedokáže představit, co to pro ně muselo být. Občas si i říkám, jestli někdo nese vinu za všechnu tu katastrofu? Každý viník dostal určitý trest. Většinou se jednalo o trest smrti přesně tak, jak si to zasloužili. Komu bych měl děkovat, že se nic takového už nezopakovalo?

Převážně lidu, a to ne jen našemu, ale i lidu na celém světě, který hrdinsky bojoval za ukončení hrůz. Lidu, který drží mír ve světě a hlídá, aby se podobné věci už neopakovaly. Ve finále si myslím, že by se na tyto temné dějiny nemělo zapomínat a vzpomínat na ty, kteří bojovali za záchranu. Nejde vše popsat slovem, jelikož jsem to sám nezažil, nedokážu posoudit a přijde mi i celkem nezdrovilé vůči zesnulým se zamýšlet nad vším, co si představit nedokážeme a vůbec se opovážujeme se zamýšlet, jak hrzné to asi bylo. Už nikdy víc, společně bychom neměli nechat zajít věci zase stejně daleko jako tehdy.

(David Gowin)

Westerbork

- sbírán v roce 1939 nacistickou vláda jako uprchlický tábor pro židy přichávající z Nizozemska a Belgie.
- Do Nizozemska přišli do Minssteru. Byl tábor v roce 1942 přeměněn na tranzitní pro deportace do vyhlazovacích táborů nacist. Auschwitz.
- Byl deportován přibližně 107 000 lidí.
- Dnes se zde usazuje a žijí lidé.

Belzec

Vznikl v listopadu 1941 v Belsku, ležící při železniční trati Lublin-Lov. Jedná se o vyhlazovací tábor. Původně vytvořen jen pro vyvraždění židů. Velitelem tábora byl Christian Wirth. V táboře za celou dobu zahynulo asi 600 000 lidí. Tábor zanikl v červnu 1943. Bylo tak učiněno vedením Akce Reinhard. Našuv je odvozen od našuv města které leží poblíž.

Majdanek

- sbírán roku 1941 nacisty jako sbírání lidí a nejvíce koncentrační tábor v Evropě (1941-1944)
- přibližně usazeno 78 000 až 110 000 lidí 60 000 židů.
- sloužil jako le pracovní tábor a le pracovní tábor.
- Byl hlavně zaměřen pro sbírání žen, dětí a lidí s jinými nemocemi na vyhlazovací střediska.
- zrušen 1944 rube usazeno.

Plaszów

Začal fungovat roku 1942 během podzimního jako pracovní tábor; přes realitu, že to byl koncentrační tábor. Jedná se o jeden ze tří židovských táborů. Byl vybudován v okolí města Krakov v Polsku. Měl spadální označení Julag I. Celkový počet vězňů v táboře je odhadován na přibližně 150 000 a z toho byla 9 000 obětí. Zanikl 15.1.1945.

Crveni krst

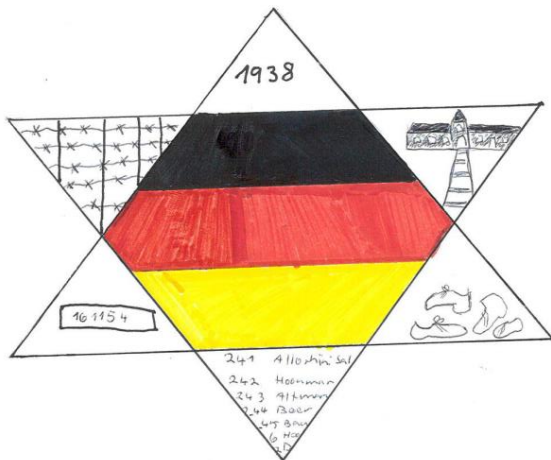
Byl založen v roce 1941 po olubnové válce. Nachází se v severní části města Niš (Srbsko). Před vypuknutím konfliktu sloužil jako vojenská skladice. Bylo internováno 30 000 lidí. Z tábora uprchlo 185 vězňů. Tábor byl utvářen po úspěšné nacistické operaci osvobození města. V roce 1969 byl tábor přestavěn na muzeum a prohlášen kulturní památkou.

David Gowin, Nelly Kopečková, Daniel Koupil, Matěj Volf, Elena Hlaváčová

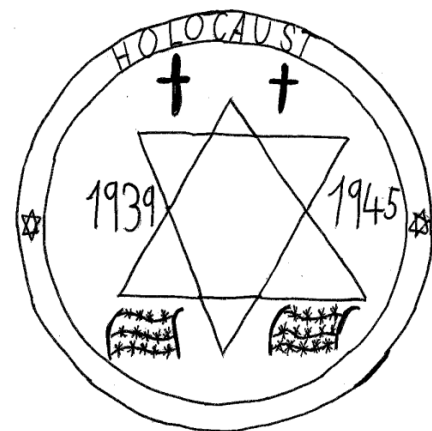
Židé za druhé světové války

Když jsem se dozvěděla, že toto téma budu psát do slohové práce stylem úvahy, ptala jsem se proč? Proč se to stalo? Proč se to musíme učit? Musíme se o tom učit kvůli tomu, aby se to už nikdy neopakovalo? Asi ano. Protože to byla určitě hrozná doba. A to nejen pro samotné židovské obyvatelstvo, ale i pro ostatní obyvatelstvo. Tak si pokládám otázku, bylo tohle období zapotřebí? Co k tomu vedlo? Lidská nespokojenost? Já sama si tohle nedokážu představit, že bych žila v této době. A to nejen proto, že se zbavovali Židů, ale i lidí, kteří byli zdravotně znevýhodněni. Takže já sama bych asi skončila mezi prvními, kteří by byli násilně odvezeni od rodiny a následně zavražděni. A tak si pokládám otázku. Jak bych se asi cítila, kdybych to přežila? Jak bych snášela omezování mé vlastní svobody? Určitě moc dobře ne. A to nejen proto, že bych nemohla navštěvovat parky, divadla a ani bych se nemohla pohybovat městskou hromadnou dopravou. Ale hlavně bych už asi nikdy neviděla svou rodinu. Pro mě by bylo také potupné chodit označená židovskou hvězdou jak dobytek určený na porážku. Ale ono to tak vlastně bylo. Proč? Aby nezabíjeli "nevinného" německého obyvatele. Aby zabíjeli lidi, kteří nevyhovovali německým ideálům. Prostě proč? Proč by si nemohli být všichni rovni? Jen proto, že vypadají jinak, chovají se jinak? Prostě je to blbost. Tak prosím, chovejme se tak, aby se to už nikdy neopakovalo.

(Adéla Hermanová)

Barbora Sklenářová

Matěj Vepřek

Anežka Skopalíková

Habermannův mlýn

Děj:

Jedná se o dramatický filmový příběh z vesnice v Sudetech, natočeném podle skutečné události mezi lety 1938-1945, dle scénáře Josefa Urbana a Wolfganga Limmera.

Hlavní postavou filmu je Hubert Habermann, který byl mlýnář.

Žil v pohraničí prvorepublikového Československa, byl Němec a jeho manželka Česka dokonce se židovskými kořeny. S českými sousedy vycházel dobře, s některými se i užce přátelil, zaměstnával je. Za války některým Čechům pomáhal. Po osvobození však končí tragicky, byl brutálně zavražděn Čechy a jeho žena byla i s dětmi odsunuta.

Můj názor na film:

Film mě velmi od samého začátku pohltil a přišel mi hodně emotivní, zajímavý a tragický. Po celou dobu filmu jsem byla překvapena upřímností a srdečností mlýnáře Habermanna. Přišlo mi, že film nám vypráví o jiném pohledu na odsun Němců a vlastně i na válku. Z filmu jsem pocítovala smek lidí, která probíhala na nevinných lidech. Také film ukazoval na lidskou povahu ať už českou nebo německou, na nelidské zvrácenosti a především nato, že odsuzovat lidi na základě příslušnosti k národnosti nebo náboženství je nesmyslné a hloupé, hlavně při budoucnost. Ke konci ve mně film vzbudil opravdové zklamání nad chováním některých Čechů.

Film se mi i přes tragické události líbil a připomněl mi osud mojí prababičky Růženy Szephek, která měla německé kořeny a musela svého tatínka, po válce strčit do vlaku, aby ho Češi nezabili.

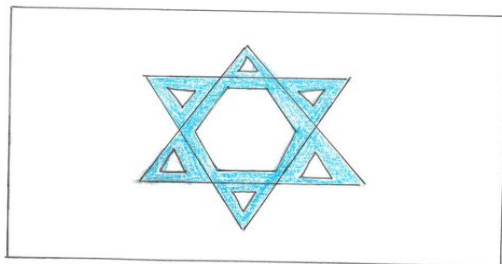

Elena Hlaváčová

Pianista - film

Film Pianista je o Židech v letech 1939-1945, kde hlavní postavou je mladý a nadaný klavírista Wladyslaw Szpilman, který pocházel z Německa. Když v roce 1939 bylo Polsko napadeno nacistickým Německem, začal pro všechny Židy teror, včetně Wladyslawa Szpilmana a jeho rodiny. Všichni Židé museli mít na ruce bílý znak s modrou Davidovou hvězdou. Po nějaké době vzniklo židovské ghetto, kde byl Wladyslaw se svou rodinou umístěn. Kolem ghetta byly vysoké zdi z oceli a dráhy. Když měli Židé nastoupit do vlaku, který je vezl do likvidačních táborů, Wladyslaw byl proti své vůli zachráněn a zůstal v okupované Varšavě. Prožil jen díky německému důstojníkovi, který ho nechal jít díky tomu, že nadšeně hrál na piano.

Nikdy bych si tento život nedokázala představit. Nevěděla bych to. Když jsem ve filmu viděla, že se jeden pán před nacisty nemohl postavit, protože byl na vozíku a omí ho hodili z balkonu, nevěděla jsem, jak reagovat. Nacisté zabíjeli Židy jen tak, protože chtěli a nechápali proč. Židé byli slušní lidé, kteří si zasloužili stejné podmínky pro žítí jako ostatní.

Tereza Zavadilová

Osvětim

Ve středu 29. 5. 2024 jsme navštívili Osvětim i Březinku. V březnu jsme se dozvěděli, kdo z nás deváťáků pojede. Všichni jsme se na celodenní výlet „těšili“. Bylo hrozné vidět to na vlastní oči. Viděli jsme cyklon B, který se házel do plynových komor, do kterých jsme měli možnost vstoupit. Byl to strašný pocit stát tam, kde stáli lidé, kteří nikomu nic neudělali. Dále tam bylo muzeum, ve kterém byly cely, postele a koupelna. Na zdech visely obrazy lidí, které vyfotili esesáci. Měli strach v očích, což bylo velice smutné. Každému bych doporučila, jet se tam podívat, protože o takovéto historii by se mlčet rozhodně nemělo.

Kateřina Nováková

Život Židů za 2. sv. války

Téma druhé světové války mě provází v hodinách dějepisu již několik měsíců a není se čemu divit. Období nejkrvavějšího konfliktu v lidských dějinách představovalo pro mnoho milionů lidí tu nejkrutější etapu života. Jak o bolestech a utrpení druhé světové války přemýšlí naše generace? Jak lze vůbec vysvětlit, proč k něčemu takovému došlo?

Holocaust a genocida je smutným důkazem toho, jak byli zabíjeni a nenáviděni nevinní lidé. Opravdu mě až znepokojuje, jak moc temné stránky se v člověku skrývají. Čím se tolik milionů lidí provinilo? Opravdu jen „špatnou národností“? Norimberské rasové zákony nejdříve sebraly židovským obyvatelům Německa občanská práva a majetek. Pak následovalo uzavření Židů do ghatt. Následně je označili židovskou hvězdou. A po koncentračních táborech

přišly ty vyhlazovací. Jak může někdo způsobit druhému tolik bolesti? Pro mě je to dechberoucí krutost a pekelná bezohlednost vraždit nevinné lidi. Život Židů byl nelehký, plný smutku a chudoby, hanby, ponížení a pronásledování. Nacisté na Židy nahlíželi jako na parazity a nebyli pro ně lidmi. Otázkou je proč? Mnozí z nich mohli pracovat a být tedy pro společnost užiteční.

Existuje mnoho článků, knih, dokumentů, filmů i divadelních představení, které se mi snažily přiblížit naše dějiny a klíčové události naší historie. Jedním z nich pro mě byla i četba knihy Tajemství v láhvi, která je o skutečném hrdinství skromné dívky Ireny Sendlerové, říkající si Jolanta. Žila v polském ghettu a do mého srdce se dostala díky své klidné, rozvážné a odvážné povaze. V přestrojení za židovskou sestru nosila lidem do ghetta léky, oblečení i jídlo. Díky jejímu plánu a neskutečné odvaze dokázala z ghetta vyvést několik tisíc židovských dětí a zachránit jim tak život před odjezdem do tábora Treblinka, kde na ně čekala jistá smrt. Vše si zaznamenala na svitek ukrytý v láhvi od mléka, kterou zakopala pod strom. Co mi tento příběh přinesl? Uvědomění si, že i obyčejní lidé a to nejen Irena, ale i ostatní, co pomáhali, mohli dělat záslužné činy. A jaké činy? Bojovat i za cenu vlastní smrti o jiný lidský život. Cítila jsem z příběhu krásu, obětavost a sílu. Myslím, že důležité v životě je umět být odvážný a laskavý. Moje hlava však stále nedokáže pochopit krutost Němců a jejich chování vůči jiným lidem, které nazývali podrasou.

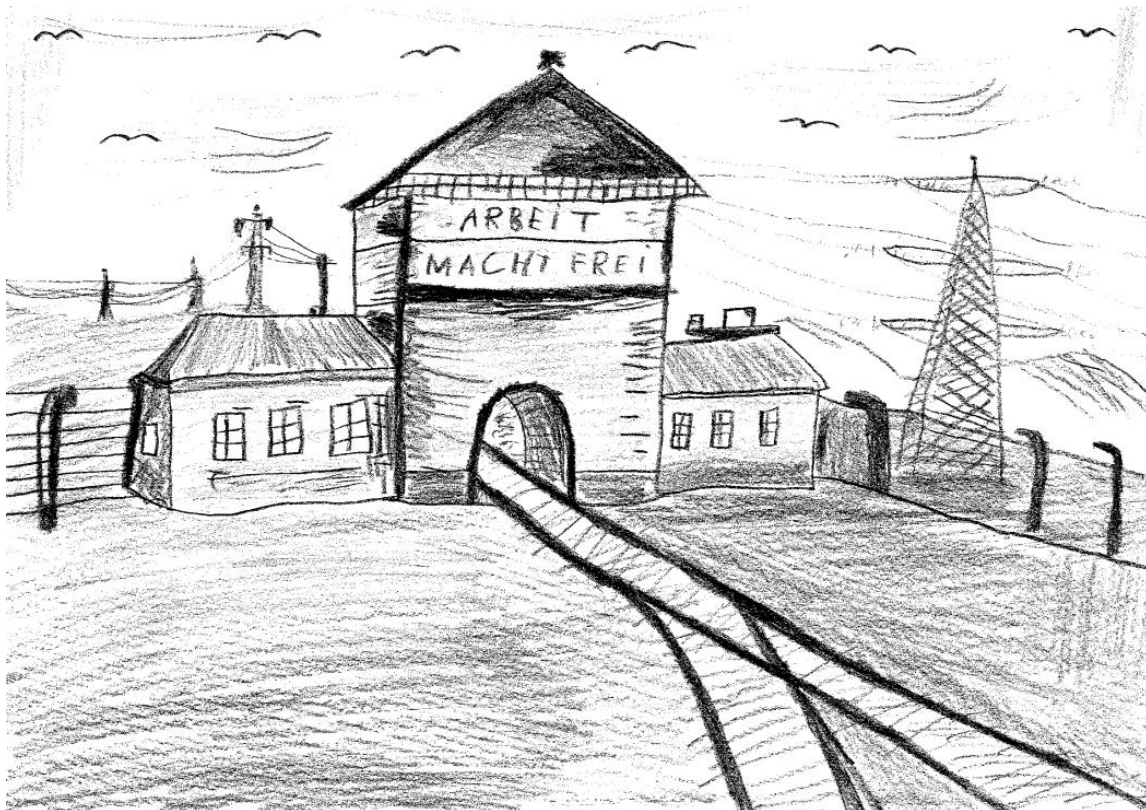
I divadelní představení Klára 3847 - příliš mnoho hvězd, se mi vepsalo do paměti a vyvolalo ve mně nespočet emocí. Dívka, která přežila hrůzy koncentračního tábora Osvětim. Odchod z domu, nejistota a muka bylo nemožné si nevšimnout. Dokázala bych i já opustit svůj domov a nevědět, zda se ještě někdy vrátím? Vydržela bych krutost stejnou jako tito lidé? Rozhodně mě jen z této představy mrazí a nechtěla bych v této době žít já a ani bych to nepřála nikomu, koho znám.

Zasáhl mě i dokumentární film Mezi příkopy a valy, který mi představil nejvýznamnější českou památku holocaustu a to město Terezín. Toto místo bylo obřím ghetttem, kde byli soustřeďováni Židé nejen z českých zemí, ale i z velké části Evropy. Židé obývali tehdy každou místnost, půdy, sklepy a měli každý svůj kousek matrace. Přes třicet pět tisíc jich přímo v ghettu zemřelo. Jednalo se tedy o poslední předsmrtnou zastávku pro velký počet Židů. A jaký pocit ve mně dokument vyvolal? Místní lidé jako by se styděli a nejraději by na to, co se stalo za války, zapomněli. Při mluvení v dokumentu bylo cítit z řeči zoufalství a muka nad zbytečně zmařenými životy lidí. Opravdu by mělo město zapomenout? Myslím si, že je důležitější se nebát a o historii jako takové mluvit i přes bolest, kterou nám může způsobovat.

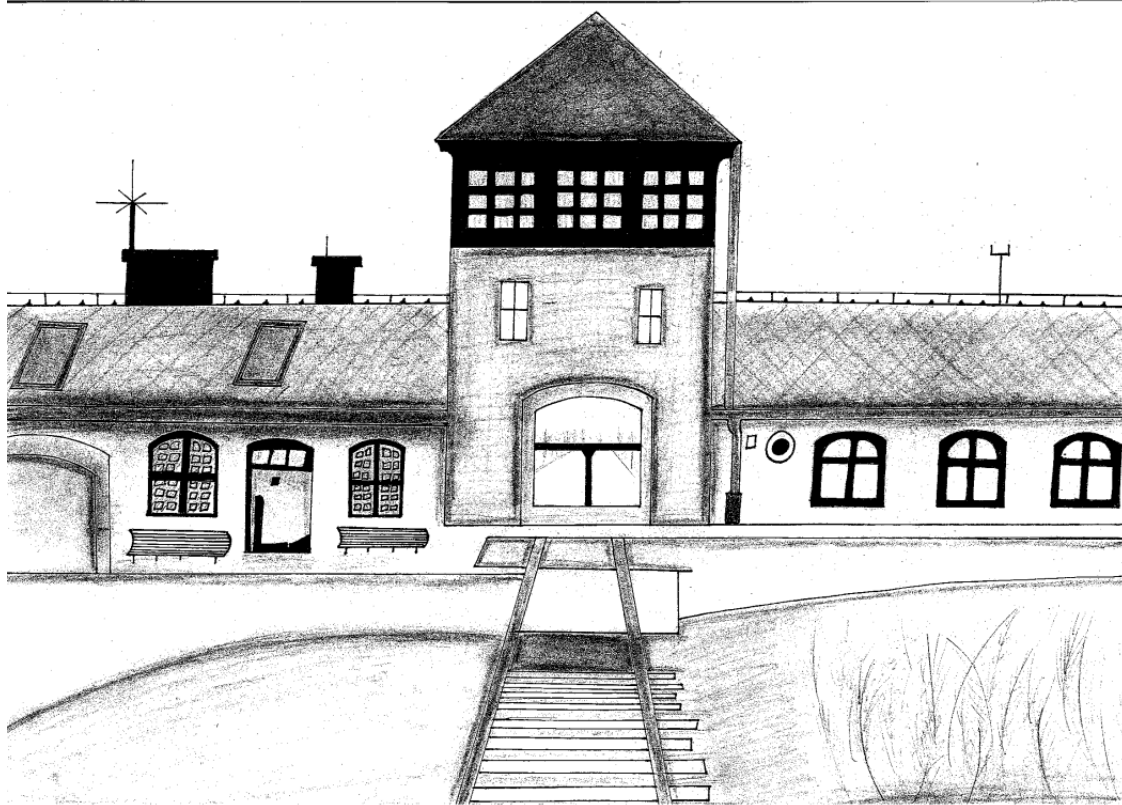
Občas mi z tohoto období běhá až mráz po zádech a to hlavně při představě, že se nejedná o vymyšlené příběhy, ale o skutečnost. Proč je důležité na hrůzy druhé světové války nezapomenout? Je třeba si uvědomit, že je nutné znát i takovou historii, na kterou bychom nejraději všichni zapomněli. Je třeba ji pochopit a hlavně se z ní poučit. Je to jediný možný způsob, jak zabránit možnému opakování se tak hrůzné historie.

Možná mi tato úvaha pomůže k tomu, abych si uvědomila, co „všechno“ nyní v životě mám. Toto „uvědomění si“ mi snad i pomůže být laskavější a obětavější vůči druhým.

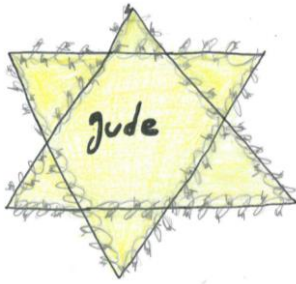
(Elena Hlaváčová)

Michal Piterka

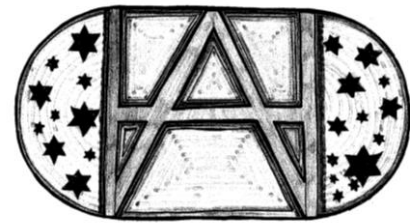
Monika Sládková

Kateřina Vaňková

Zuzana Houřtavová

Lucie Kaliřová

Źivot Źidů za 2. světové války

Dostali jsme za úkol napsat úvahu, jak se měli Źidé za druhé světové války. Jelikož mě toto téma docela zajímá, tak o tomto tématu vím celkem hodně.

Źidé to neměli jednoduché i před válkou a nacismem. Většinou byli odstrčeni od společnosti a lidé je neměli rádi. Všechno, co se ve městě stalo a bylo to špatné, tak lidé podeřřivali Źidy.

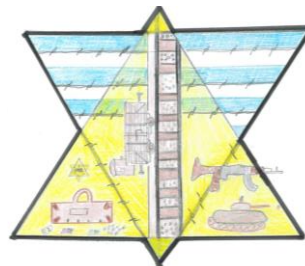
Teď se už vrhnu na hlavní téma této slohové práce. Když nastoupil na místo německého kancléře Adolf Hitler, vystupoval s myšlenkou, že je jediná správná rasa, a to jsou árijci. S touto myšlenkou tedy chtěl, aby na světě nebyla jiná rasa než ta árijská. A tak začaly terory na jiné rasy. Začalo to pomalu, ale s časem se to zrychlovalo. Jedním z hlavních kroků bylo sepsání norimberských zákonů, které omezovaly Źidy tím, že jim říkaly, kde nemají chodit, jakého mazlíčka mohou mít, dokonce si museli všichni Źidé našít hvězdu na kabát, ve kterém chodili ven. A když Němci na ulici viděli, že ji nemají, bylo velice zle. Potom se vše rozjelo, jak se vybuodovala ghetta a koncentrační a vyhlazovací tábory. Když se to začalo rozjízďet, tak nikdo nevěděl, co se děje. Lidi si mysleli, že jdou jen pracovat. A když se dostali do vyhlazovacího tábora, jako je Osvětim, tak se nestačili divit. Do těchto táborů jezdili dobytčími vagóny v hrozných podmínkách. V táborech museli pracovat tvrdě za hrozných podmínek a brutality dozorců. Zažili hrozné věci psychický teror i fyzický. Na dětech a na těhotných ženách dělali pokusy. Zabíjeli tisíce Źidů každý den.

Toto téma je takovou temnou stránkou lidských dějin. Na tuto dobu bychom neměli zapomenout a poučit se z ní. Neměli bychom zapomenout na utrpení Źidů a co museli prožít. O tomto tématu se těžce přemýšlí. Ale měli bychom se nad tímto tématem zamyslet.

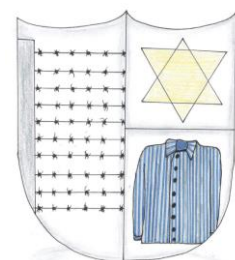
(David Kaláb)

Nelly Kopečková

Daniel Koupil

Monika Sládková

Osvětim

Zájezd do Osvětimi byl velice zajímavý. Dozvěděli jsme se více informací a ten zážitek vidět tábor nám nikdo nenahradí.

Vidět jakým prostředím, ať už děti nebo ostatní lidé procházeli, bylo strašné. Nejvíc mě "dostalo," když nás pan průvodce prováděl sklepy, kde byli zavíráni vězni do té doby, než umřeli hladem. Strašné. Viděli jsme také tuny ostříhaných vlasů, hrnečků, zavazadel, brýlí a dalších věcí, které museli odevzdat.

Byl to velice silný, a jak už jsem zmiňovala, zajímavý zážitek.

Victoria Plachá

Dle mého názoru byla prohlídka těchto míst velice zajímavá a také depresivní. Asi to, co mě nejvíc zaujalo, byly prostory, ve kterých museli lidé přežívat. Dále to, jak vůbec ty budovy a to všechno bylo organizované. A další taková věc, co mě zaujala, byly ty vlasy, které byly v jedné z místností. Dostalo mě, jak velké množství jich bylo a to, že z toho lidé byli vůbec schopni něco vyrábět, když věděli, že předtím patřili nějaké osobě.

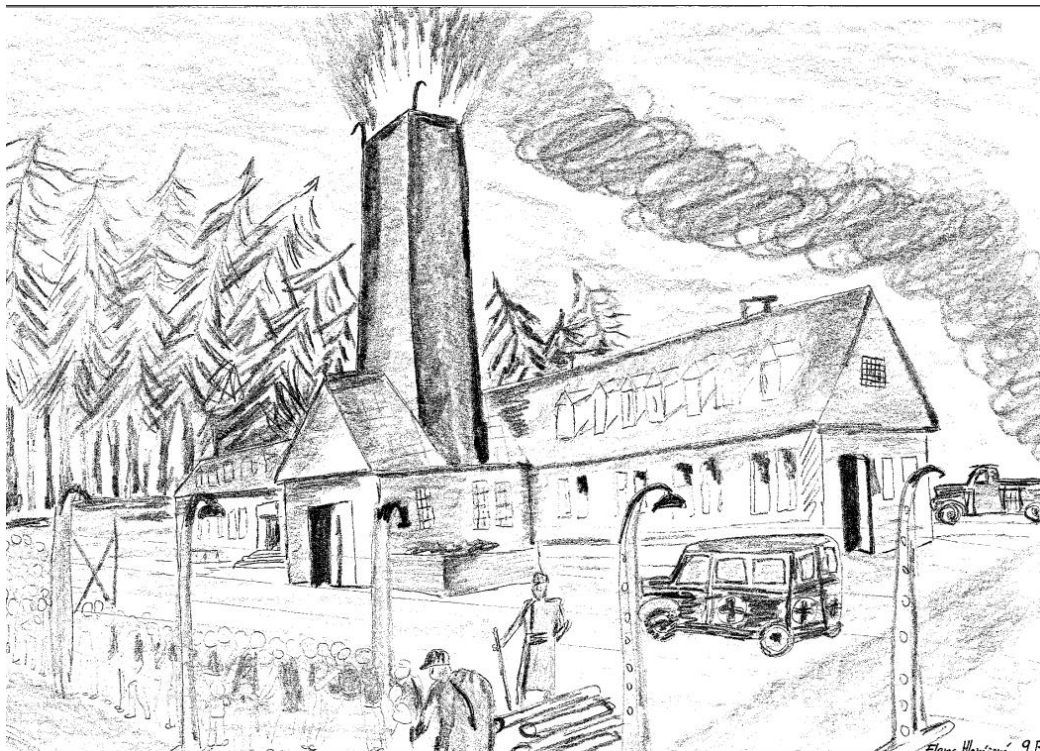
Jana Ječmenová

Exkurze do bývalého koncentračního tábora Osvětim a Březinka jsem se díky paní učitelce Martinů mohla účastnit 29. 5. 2024 společně se spolužáky a myslím si, že by ji měl absolvovat úplně každý. Dopravili jsme se na místo autobusem. Vstupní budova do areálu tábora byla hned vedle parkoviště pro autobusy.

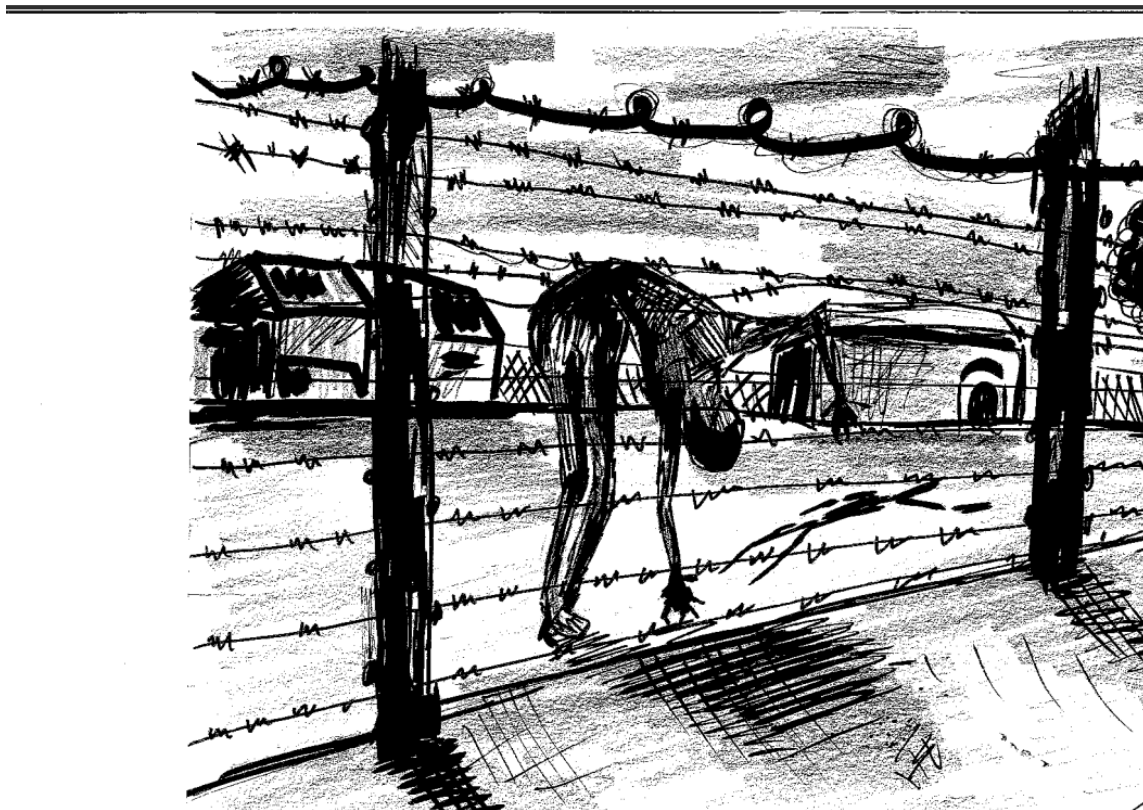
Po vstupu branou s nápisem „Arbeit macht frei“ jsem si uvědomila, že každodenně řeším úplné hlouposti. Mnoho tehdejších vězňů totiž nevědělo, že touto branou nikdy nepůjdou zpět. To já naštěstí mohla. Hlava mi hučí, jelikož opravdové lidské utrpení se odehrávalo právě na onom místě.

Ze všech koutů, zdí a uliček na mě dýchala úzkost, bolest, strach i hrůza. Když jsem byla uvnitř, ta ohromnost mě až umlčela. Cítila jsem zmar, ponížení i beznaděj. Nespravedlivá smrt, spousta pozůstatků bot, osobních věcí a zavazadel pro mě vytvořilo atmosféru strachu. Některými momenty až hrozivě živou. Chvilku jsem měla pocit, když jsem viděla podmínky žití a spánku jen na pár centimetrů, že na mě jdou mdloby. Průchod chodbou s fotografiemi vězňů v pruhovaném oblečení, byl také naprosto příšerný. Neskutečné je, že někteří tam trpěli v otřesných podmínkách i několik měsíců. Nejohrovnější byly jejich vyděšené výrazy. Jsem ráda, že jsem mohla toto místo navštívit, i když bych asi příště zvažovala, jestli toto místo navštívím znovu.

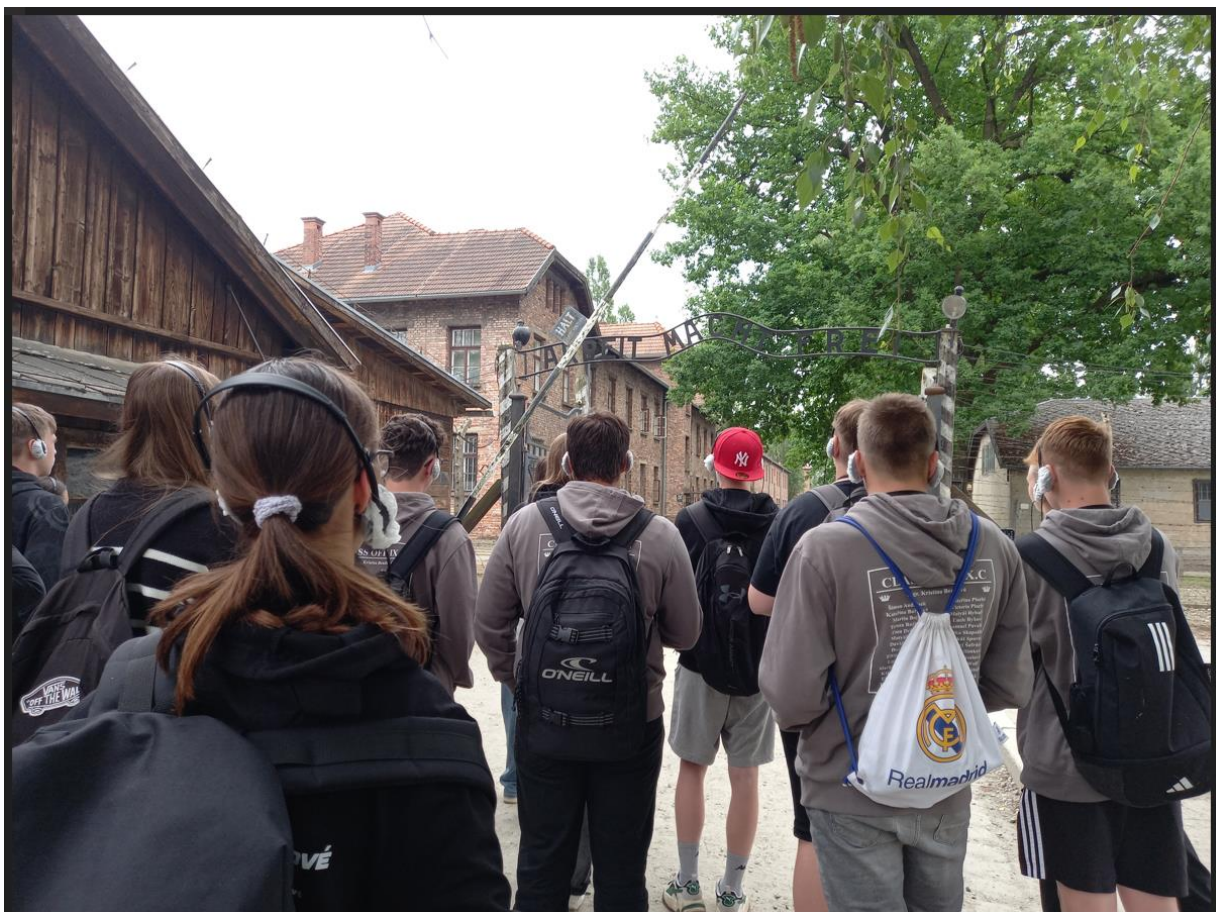
Hlaváčová Elena

Elena Hlaváčková

Karolína Onderková

Život židů za 2. světové války.

Druhá světová válka je téma samo o sobě, ale umíte si představit, co museli lidé zažívat v tomhle období? Zemřeli jim rodinní příslušníci, ať už to byly děti či rodiče nebo sourozenci, ale za mě to měli těžší židé. Nikam nemohli chodit, když jen vyšli z domu, tak se na ně lidé dívali úplně znechuceným pohledem, i když za nic nemohli, ale všichni víme, co s nimi udělali.

Co kdyby se tohle nestalo?

Ano, vím, že v historii by se slovíčko “kdyby” používat nemělo, ale zkuste se nad tím zamyslet. Bylo by na světě lépe nebo hůře? To je otázka, na kterou nikdo nezná odpověď. Každý si může pouze myslet své.

Jaký měli židé, ale i jejich děti život za 2. světové války?

To si nikdo z nás neumí představit. Ráno se vzbudíte a ráno vám řeknou, že se musíte přestěhovat. Můžete si sbalit pouze jeden kufr a poté si nastoupíte do vlaku a ten vás odveze. Ale vy nevíte kam. Nakonec vlak zastaví, vy vystoupíte a uvidíte kolem sebe “gestapáky”. Nevíte, co se děje. Najednou vás začnou rozřazovat, ale nevíte kam. Židé v té době vůbec nevěděli, co s nimi bude. Ani nevěděli, jestli se ještě někdy uvidí se svou rodinou. Ani nevěděli,

jestli se dožijí rána. Bylo to nepředvídatelné. A neměli pomalu ani jídlo, pití. Pomalu neměli kde spát, všichni museli být na sobě přilepení, aby jim bylo aspoň trošku teplo.

Děti židů za 2. světové války

Podle mě to musely mít děti ještě těžší než dospělí lidé. Děti většinou chodily pracovat, a to do té doby, než je poslali se “osprchovat”, ale ve skutečnosti šli do plynových komor.

Staří lidé za 2. světové války (židé)

Když to byli židé, tak také byli v koncentračních táborech, ale ti většinou pracovali do doby, než umřou z přepracovanosti. Poté, co umřeli, tak je spalovali v krematoriích, nebo je házeli do masových hrobů.

Podle mého názoru to byla nechutnost. Z toho, že někdo řekl, že za 2. světovou válku můžou židé, s nimi udělají tohle? Za mě je to dost nelidské a doteď nechápu, jak tohle mohl někdo udělat nevinným dětem i lidem. Ale na tomhle jde vidět, jak jsou lidé bezohlední.

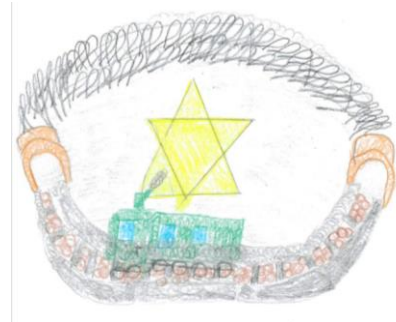
(Lucie Kališová)

Denis Vysloužil

Justýna Schneiderová

Adéla Hermanová

Druhá světová válka mě provází hodně ve škole a neustále se dozvídám nové informace, které jsou pořád o něco zajímavější. Druhá světová válka byla válečný konflikt, jehož se zúčastnila většina států světa. Tento konflikt se stal dosud největším a nejvíce zničujícím válečným střetnutím v dějinách lidstva. Stále si kladu otázku, jak naše generace nahlíží na tohle téma? Myslím si, že každý to vezme jinak, podle toho, kdo má jaké informace a jak moc ho tohle téma zajímá.

Holocaust, další nepříjemná katastrofa pro lidstvo. Holocaust je důkaz toho, že lidé si nebyli rovni, protože byli vražděni nevinní lidé, kteří si to ani nezasloužili. Nedokážu si vysvětlit, kde se v lidech bere tolik nenávisti? Vraždí miliony lidí, kteří pro nás mohli být užiteční.

Nacisté vzali Židům všechna práva, majetek a byli zavřeni v ghettech. Nacisté pracovali na velkém plánu, a to byly koncentrační tábory. Tohle období bylo pro Židy jednou velkou katastrofou. Jak se vlastně nahlíželo na Židy? Z mého pohledu se k nim chovali jako k věcem a neuvědomovali si, že jsou stejné bytosti jako oni.

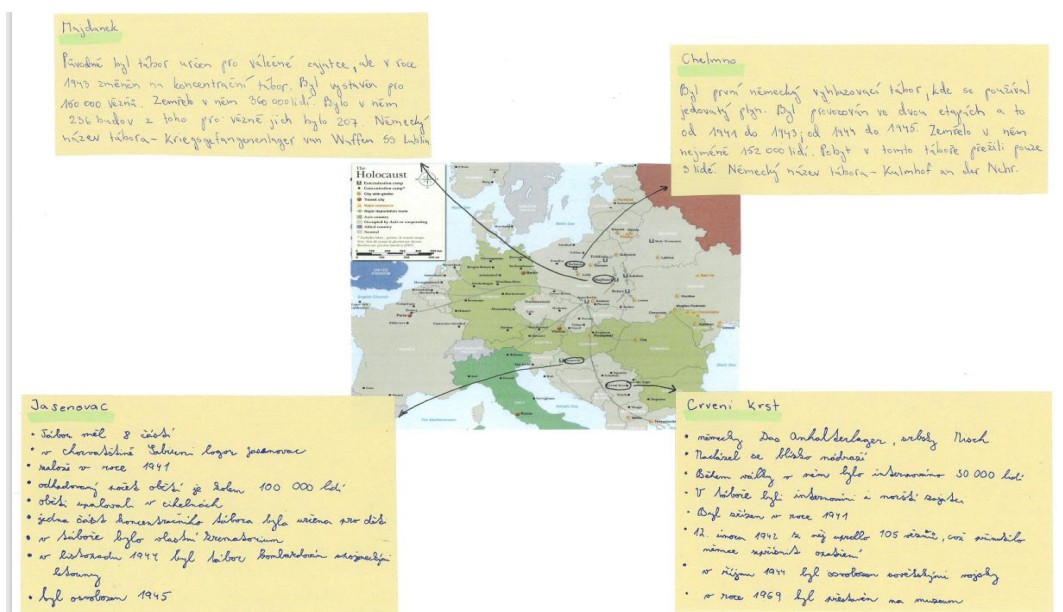
Židé museli být označeni žlutými hvězdami s nápisem „Jude“. A proč museli jen oni? Když byli úplně stejní jako ostatní. Proč měli tolik zákazů a vše stanovené na různé hodiny? Slovem proč bych se mohla ptát pořád a stejně bych nenašla správnou odpověď.

Jsem ráda, že tady o této době lze zjistit tolik informací například z internetu, knih, filmů.

I já jsem si přečetla jednu knihu. Jmenovala se Deník Anne Frankové. V knize jsem se dočetla, jak se Anne a její rodina schovávali v zahradním domku. Dočetla jsem se, jaké to měla ona v koncentračním táboře. Jak se mi tato kniha líbila? Nemohla jsem přestat číst, pořád jsem se dozvídala nové věci, ale bylo to smutné, nebyla to žádná procházka růžovým sadem. Také jsem se dozvěděla, že tam lidé umírali na různé nemoci. Jednou z nemocí byl tyfus. Jak se přenášel? Přenášel se bakteriemi, které tam všude byly.

O Holocaustu a mnohém dalším jsem se dozvěděla i v kině, které jsme se školou navštívili. Jsem ráda, že se ve škole učíme o tom, jaké to v minulosti bylo. Co si o tom myslím? Lidé, co žili v této době, museli být opravdu silní, aby všechno zvládli. A moje zhodnocení je takové, že bychom měli být vděční, jak se nám žije a měli bychom o svou zemi pečovat.

(Nelly Kopečková)

Kateřina Joklová, Natálie Nováková, Tereza Friesnerová, Barbora Sklenářová

Představte si, že jste dítě židovského původu za druhé světové války a z ničeho nic vás a vaši rodinu začne někdo omezovat v podstatě kvůli ničemu.

Židé to za druhé světové války neměli vůbec jednoduché. Nejprve vycházeli v platnost různé zákazy, které byly naprosto absurdní a místy židům upíraly i normální potřeby. Později už to propuklo i k tomu, že je odváželi do koncentračních táborů.

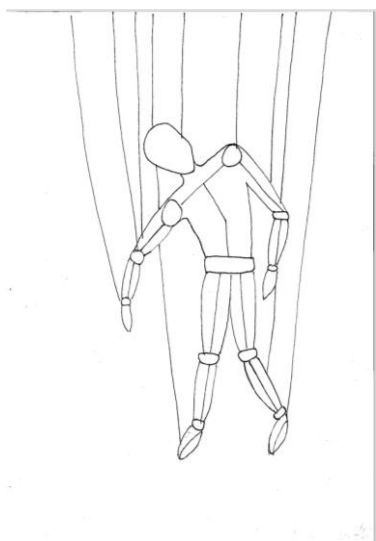
Když jste byli dítětem, byla malá šance, že vás vaši rodiče pošlou pryč do jiné země, aby vás tím zachránili. Většina lidí takové štěstí neměla. Tudiž jste s největší pravděpodobností skončili v koncentračním táboře. Děti, které si už tak prošly šikanou kvůli svému původu, když přijely do tábora, s největší pravděpodobností byly odděleny od matky a zbytku rodiny. To bylo pro ně poměrně těžké.

Následně byly dvě možnosti, co s nimi bude dál. První možnost byla, že prostě půjdou hned do plynových komor a tím pádem hned umřou. Druhá byla, že půjdou pracovat někde v tom táboře. A tak to také bylo. S jistotou můžeme říct, že se tam moc dobře neměly.

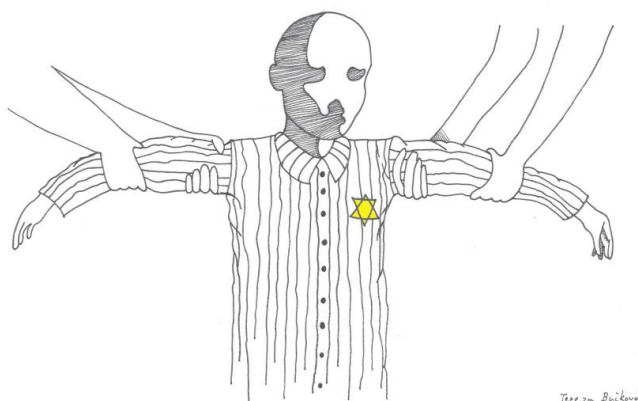
Když už bylo po válce, některé děti se snažily dohledat rodiče v naději, že jsou někde naživu. Bohužel to většinou dopadlo tak, že je nenašly, jelikož byli po smrti.

I v dnešní době se setkáváme s diskriminací některých menšin a co si budeme povídat, je to docela smutné. Holocaust si vyžádal miliony obětí spousty normálních lidí, kteří měli prostě jenom smůlu, že se někdo rozhodl, že zrovna je bude likvidovat. Taková je moje otázka na konec: Jsme už dost vyspělá civilizace na to, aby se to už neopakovalo? Já doufám, že ano. Bylo to naprosto nechutné a nikdo si nic takového nezaslouží. Bohužel jsou na světě i zlí lidé a nikdy nevíte, komu může "přepnout".

(Klára Melničuková)

Lucie Ryšavá

Tereza Bučková

Život Židů za 2. světové války

Dnešní téma slohové práce jsem si vybrala proto, že je to něco, o čem by se mělo hodně mluvit, aby se na to nikdy nezapomnělo a aby se to v budoucnu nikdy neopakovalo.

Život židů za druhé světové války byl pro ně doslova peklem, nedokážu si to představit, nedokážu si představit všechno to, co museli prožít a ani to, jak po válce dokázali žít. Určitě pro ně nebylo jednoduché se opět po válce začlenit do společnosti, ale přesto všechno to ti lidé dokázali.

Už před válkou měli židé dost tvrdé podmínky. Kdyby je lidé brali do společnosti stejně tak, jak lidi, kteří židé nebyli, nic takového by se dít nemuselo. Začalo to pomalu, postupně. Nejdříve to byl zákaz vstupu do veřejných prostorů (například kina, divadla apod.), poté museli mít našité Davidovy hvězdy na kabátech a nesměli vyjít ven bez označení. Také museli mít průkaz totožnosti, a kdo neměl, čekal ho trest, většinou v podobě zastřelení nebo tak. Zašlo to tak daleko, že židé měli zákaz skoro ve všem. Vědělo se, nebo spíše se tušilo, co Hitler chystá. Začalo se s deportacemi do Terezína pod záminkou, že se židům bude žít lépe a budou všichni spolu. Někteří se stačili ukrýt doma nebo u svých známých, někteří to bohužel nestihli. Surově

židy vyháněli z domovů a surově trestali všechny, kdo se snažili skrýt nebo utéct. Nikdo neunikl zlému osudu.

V Terezíně to nebylo vůbec takové růžové, jak se prezentovalo. Postupem času začali Němci z ghett deportovat židy do koncentračních táborů. Kdybych měla mluvit o dětech, tak některé tomuto deportování unikly. Buď byly poslány na převýchovu, nebo prostě z jiných důvodů. Mnoho dětí bylo pronásledováno anebo nuceno být ve skrýších. Všichni židé žili v nelidských podmínkách. Tento nacistický režim stál mnoho lidí životy, nikdo z nás si nedokáže představit, že by někdo přišel k nám domů brzy ráno, nebo večer, nebo prostě kdykoliv, a nutili by nás se sbalit do malých kufříků a vlastně „celý“ svůj život si sbalit do jednoho malého zavazadla. Nechce si nikdo představit to, že by nás oddělili od rodiny, přátel, vlastně od všeho. Všichni tehdy žili ve strachu, báli se, co přijde zítra, co budou jíst a pít, jak to bude s jejich dětmi a jak dopadnou oni všichni. Bohužel tohle nacistické řádění za sebou nechalo několik milionů lidských životů, a přesto, že někdo to celé přežil, nesl si nehezké vzpomínky a trauma do konce svého života.

Všichni ti lidé mají můj velký obdiv. Doufám, že se to nikdy nebude opakovat a že lidé tohle už nikdy nezažijí. Bylo to peklo na zemi. Bylo to období strachu, smutku a nikdo nevěděl, co se bude dít. Je mi moc líto všech, kteří nepřežili tyto ohavné roky. Snad se to nikdy opakovat nebude a snad se všichni z tohoto poučili.

(Eliška Neumanová)

Samuel Pavelka

Victoria Plachá

Sofie Vilímková

Myslím si, že snad nikdo z nás si nedokáže a ani nechce představit to, jaké to pro ty lidi a hlavně děti muselo být. Protože vším, čím si za tu celou dobu prošly, bylo hrozné. Nejdříve byli obviňováni za něco, co ani neudělali, dále norimberské zákony, křišťálová noc, označení žlutou hvězdou na hrudníku pokaždé, co někam šli, a pak i odebrání všeho jejich majetku. Potom i samotné koncentrační tábory.

A jaký na to mám názor já? Řekla bych, že ho mám stejný, tak jako každý je to opravdu nechutné a k tomu i smutné. Jaké to pro ně muselo být? Věřím, že dvakrát příjemné ne. Proč vlastně byli obviňováni za věci, za které nemohli? Například to, že nebyla tak dobrá úroda, jako minulý rok. Jak to oni mohli ovlivnit? Nebo spíš kdo zrovna toto nějak může změnit? Opravdu to nepochopím. Ale snad nejvíce mi je líto těch malých dětí. Však ani nevěděly, co se děje, nebo proč se děje to, co se děje. Jak se asi musely cítit? Když si nemohly hrát, nebo se vůbec bavit s normálními dětmi, chodit do školy a obchodů tak, jako chodívaly dříve. A dospělí

nesměli chodit do práce, tak jako chodili. Ani se do jejich kůže nedokážu vcítit. Vůbec nevím, co bych v jejich situaci dělala já.

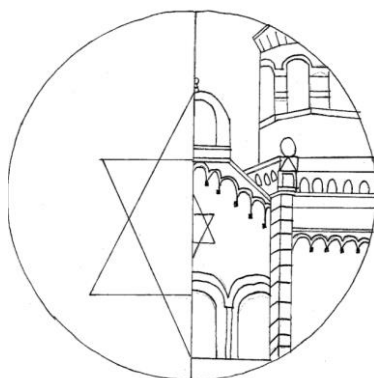
Ale naštěstí aspoň nějaké děti byly zachráněny. A to osobou, kterou dosti ráda zmíním. A tou je Nicholas Winton. Po křišťálové noci dokázal zachránit přes šest set dětí. A k tomu jim najít i domov v jiné zemi. Muselo to jistě být velmi těžká věc na zrealizování, ale on to i tak udělal.

Na závěr bych chtěla říct, že doufám, tak stejně jako ostatní lidé, že se tato celá událost už v budoucnu nikdy nebude opakovat. Protože si to ti lidé opravdu nezasloužili, a ani si to nikdo jiný nezaslouží zažít i teď.

(Natálie Nováková)

Tereza Vymětalová

Tereza Zavadilová

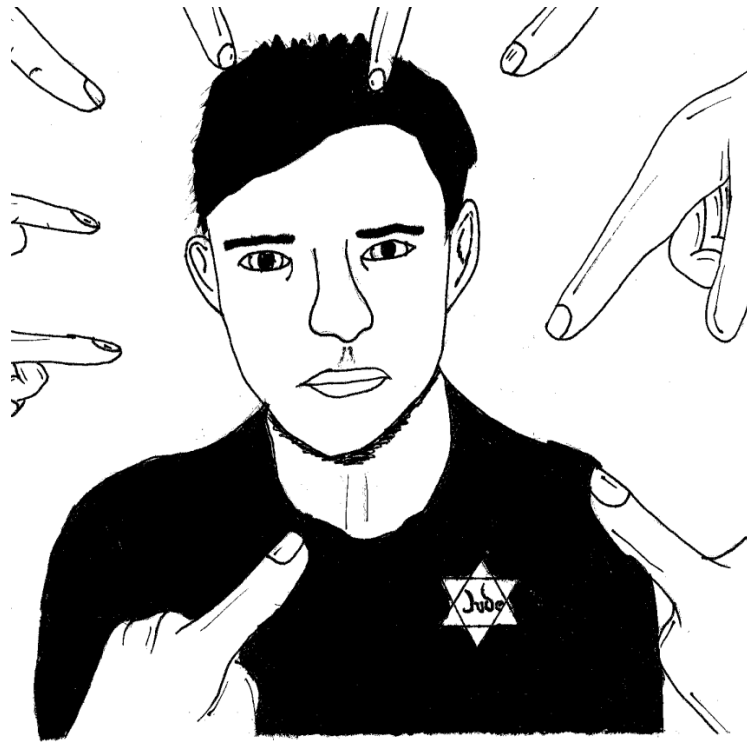

Ondřej Šafránek

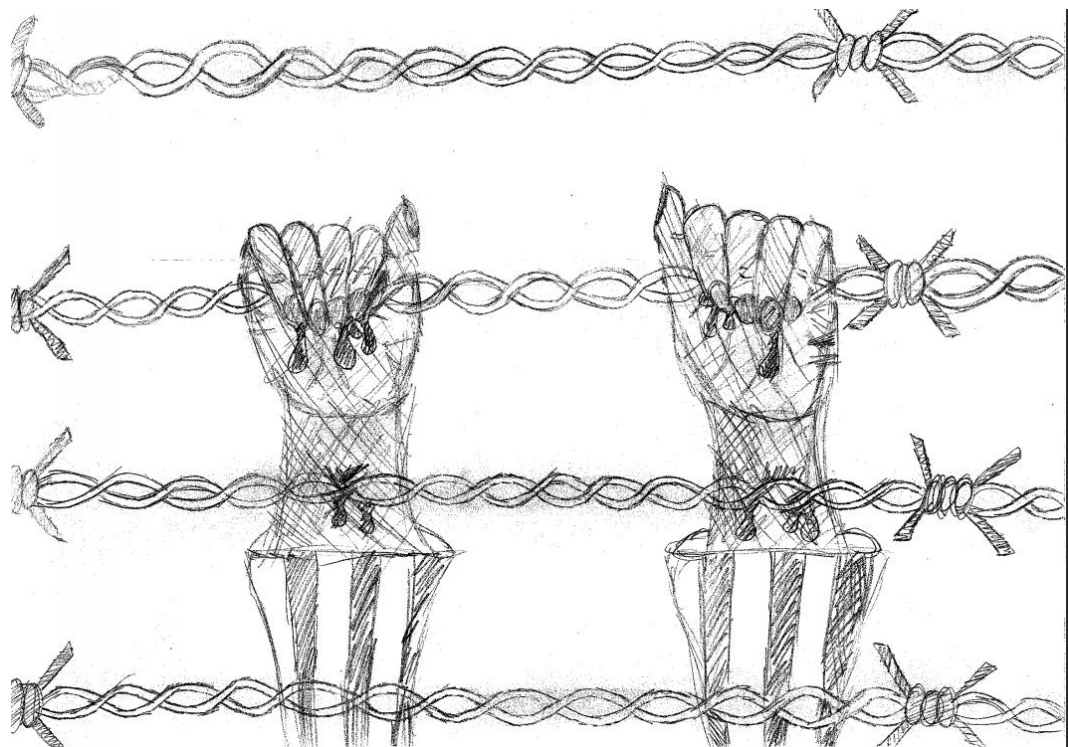
Osvětim

Popravdě nevím, kde mám začít, protože jsem neměla a ani nemám slov. Procházet to tam a uvědomovat si, že tam před několika lety umíralo plno lidí, je strašné. Je to hrozné, co se tam stalo, a snad až i nepochopitelné. Doteď si nedokážu vysvětlit, co se to vlastně v tu dobu všechno dělo. Vidět ty baráky neboli bloky, které nám tam paní průvodkyně ukazovala, bylo divné. Nejhorší bylo, když jsme šli do komory, kde se to nejhorší odehrávalo. Líbilo se mi, že paní průvodkyně nám to dobře říkala a nikam nespěchala. Provedla nás všude a hodně nám o tom pověděla. Celkově ta prohlídka byla hodně zajímavá, ale zároveň smutná. Jsem ráda, že jsem měla možnost se tam dostat a vidět to i naživo a ne jen na obrázcích, protože naživo to je úplně jiné a hlavně horší pocit.

Monika Sládková

Tereza Vymětalová

Klára Melničuková

Židé za 2. světové války

Již jsem ve škole devět let a poslední rok se věnujeme druhé světové válce. Život Židů za války i před válkou, různé režimy, například komunistický a demokratický, deportace do koncentračních táborů, kde bylo různé rozřazování. Je nemožné přehlédnout hrůzy, které se v té době děly.

Jak to bylo se Židy za druhé světové války?

Bylo to pro ně velice těžké období, byli utlačováni ve společnosti a jejich práva byla omezována. Byli označeni žlutou hvězdou s nápisem Jude, aby je rozeznali od normálních lidí.

Co to byly norimberské zákony?

Tyto zákony platily pro Židy. Nesměli chodit na různé společenské akce, do divadel a podobně.

Jak to vše začalo?

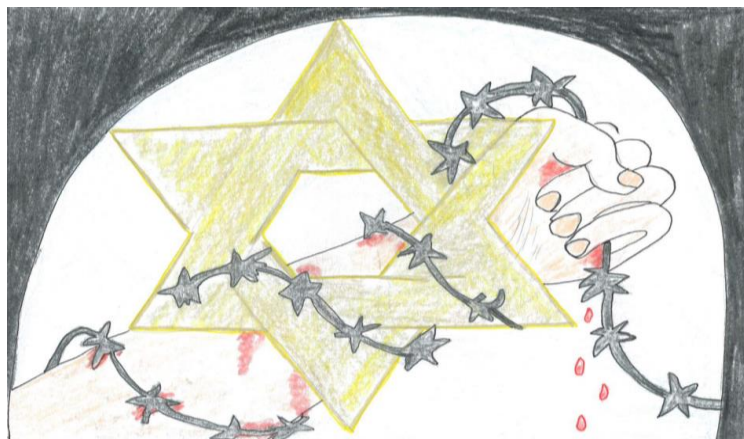
Když v roce 1938 vypukla válka napadením Polska Německem, v tu chvíli byl ve vedení Německa Adolf Hitler, který měl nějaké vize, jak by měli lidé ve společnosti vypadat – vlasy, barva očí atd.

Co je to holocaust? A jak to tam probíhalo?

Koncentrační tábory byly už před válkou, sloužily jako pracovní. Tam byli deportováni vězni, političtí odpůrci. Ale za války sloužily jako vyhlazovací. Židé byli deportováni ve vagonech na dobytek, zapáchalo to tam, byli na sobě namačkáni. Po příjezdu do tábora byli rozděleni, zda budou pracovat, nebo půjdou rovnou do plynu. Byly jim ostříhány vlasy a vytetována čísla na rukách. Rozdělovalo se podle toho, zda to bylo dítě, nebo starší lidé. Pokud již člověk nesplňoval nějaké požadavky, šel do plynové komory. V táborech se šířily různé nemoci, např. tyfus. Byli ve špatných podmínkách a chodili v přidělených uniformách.

V koncentračních táborech bylo zabito přes 6 milionů Židů. Osvětim byla osvobozena 27. ledna 1945. V táborech se děly strašné věci, a proto bychom si to měli připomínat.

(Matouš Palínek)

Elena Hlaváčová

Židovské děti za 2. světové války

Dnes budu psát o židovských dětech, jak žily během 2. světové války.

Vůbec si neumím představit žít v takových podmínkách. Muselo to být tak ponižující a nechutné. Spát na dřevěných lehátkách, jen v nějaké košili. Neumím si představit, že se klepu zimou a vedle mě umírají lidé, a všichni se na něho vrhnou, aby mu vzali ponožky nebo nějaké oblečení.

Když přišlo, bylo všude mokro, všude běhaly krysy, potkani, všude byla špína a bláto.

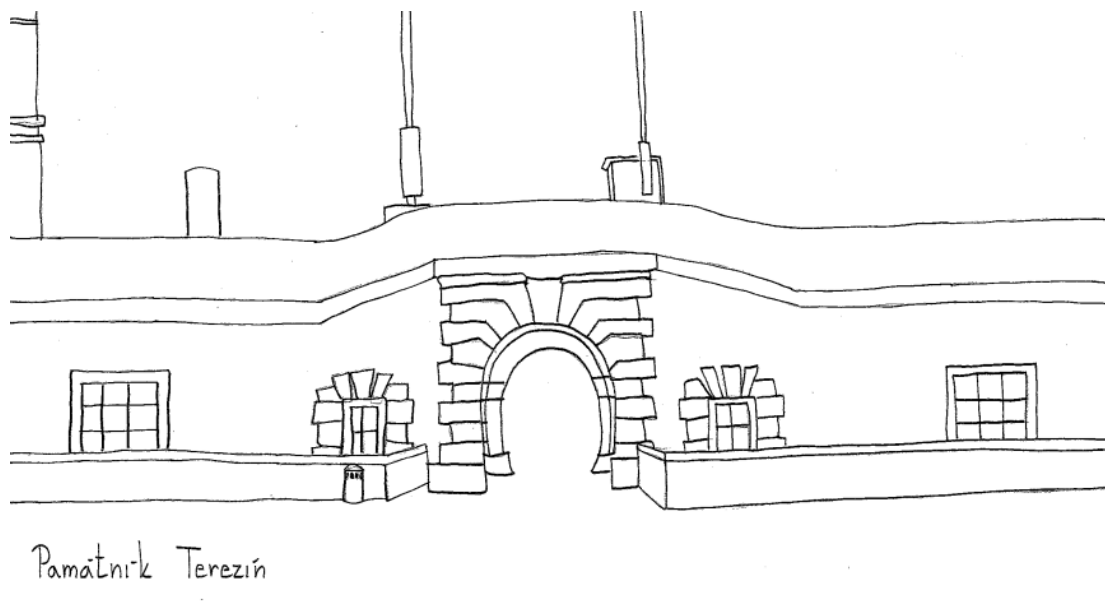
Celé dny kopali nebo stáli v řadách a přepočítali se.

V té době bylo hodně vědců. Takže zkoušeli různé pokusy na dvojčatech. Jednomu třeba píchli něco do žíly a pozorovali, jestli se něco projeví i na tom druhém. Většinou to dopadlo špatně. Nebo uřízli kousek svalů a čekali, jestli i tomu druhému zmizí.

Zavedly se i norimberské zákony. Norimberské zákony jsou zákony přímo pro židy. To pro židy znamenalo, že museli být nějak označeni, aby je všichni poznali. Museli mít žlutou hvězdu přišitou na kabátě, který nosili. Nemohli chodit po chodníku, do kaváren, kin, a tak dále. A když už, tak měli vyhrazená místa, kde si mohli sednout. Bylo to strašně ponižující, všichni si na ně ukazovali. Když šli po ulici, poslouchali samé nadávky, jak jsou špatní a jiní.

Neumím si představit, že by se to mělo dít v dnešní době. Budu doufat, že se nic takového už nikdy nestane. O tomhle tématu už vím hodně a podle mě by každý měl něco málo vědět. Doufám, že jsme se z tady tohoto strašného děje ponaučili. Všichni. Myslím tím celý svět.

(Plachá Kateřina)

Tereza Zavadilová

Život Židů za 2. světové války

Každý má na tohle téma jiný názor. Pro mě je to citlivé, ale zároveň velice zajímavé.

To, co Židé snášeli, bylo strašné a to doslova. Zacházelo se s nimi příšerným způsobem, už jenom pomýšlení, že někteří byli odtrhnuti od své milující rodiny, kterou buď viděli až za pár let, nebo vůbec. Nikdo nikdy nevěděl, jak to s ním skončí. Buď odjízděli vlakem, spíše vozem, do kterého se pomalu ani nevlezli. Nedostávali najíst, když už tak krajíc chleba, se kterým se měli najíst všichni. Toalety žádné, teplé oblečení také ne. Vzali si s sebou jen ty nejpotřebnější věci, které jim pak stejně sebrali. Po příjezdu do tábora byli rozřazováni. Ten, který byl pracovitý a silný (většinou to byli muži) měl menší výhodu, ale maminky s dětmi to tak snadno nesnášely. Jak už jsem zmiňovala, jídlo často nedostávali, časem byli vychrtlí a velice hubení, pomalu se nemohli ani udržet na nohou, natož aby chodili po své vlastní ose. Tím, že byli zesláblí a Němcům k ničemu nebyli, byli hozeni do krematoria, plynových komor nebo např. na dvojčatech se dělaly pokusy. To jim ale samozřejmě nebylo řečeno, že to s nimi dopadne takhle. Takže když šli do plynových komor, které byly předtím používány jako sprchy, nikdo netušil. Podle mého názoru, v tomhle byli Němci opravdu chytří, vše měli do detailu promyšlené. Se Židy se nezacházelo jako s lidmi, ale jako s kusem nějaké věci. Pro všechny to bylo hrozné vidět ty nevinné děti trpět, ty, které nikomu nic neudělaly.

S postupem času mi dochází, že jsem ráda, jak žiju. Nechtěla bych být bez své rodiny a bez svých přátel. Toho, čím si prošli, je strašně moc. A když někdo řekne, že ne, a popírá celou tuhle věc, by se měl nad sebou zamyslet.

(Victoria Plachá)

Ema Dráčová

Osvětim

S 9. A jsem se zúčastnil exkurze do Osvětimi. Už při vstupu do koncentračního tábora jsem měl smíšené pocity, zmizel mi úsměv z tváře a měl jsem pocit úzkosti. V tu chvíli jsem měl před očima všechny ty hrůzy, které se zde odehrávaly. Jsem rád, že jsem vše viděl, a doufám, že tato zruďná historie se už nebude nikdy opakovat. Pokud tam někdy pojedete, nezapomeňte si s sebou vzít obrovskou dávku kuráže!

Denis Fišer

Prohlídka koncentračního a vyhlazovacího tábora v Osvětimi ve mně vyvolala hluboký pocit smutku a úzkosti. Představit si tisíce lidí, kteří zde přišli o život v tak strašných podmínkách, bylo strašné. Místní atmosféra evokovala hrůzy minulosti a nutnosti pamatovat si tyto tragické události, aby se už neopakovaly.

David Hlačina

Klára 3847 - příliš mnoho hvězd

Ve středu dne 28. 2. 2024 nás paní učitelka Martinů vzala do města, do kina Metropol na divadelní představení. Příběh, který nám byl představen, byl velice silný a intenzivní. Celý 9. ročník nás provází téma o holocaustu. Už toho hodně víme, takže jsme věděli, o čem se mluvilo. Mě téma holocaustu zajímá nejen proto, že mám rád dějepis. Když jsme tam přišli, usadili se a čekali, než představení začne, přemýšlel jsem, jaké to bude. Jakmile to začalo a postavy začaly mluvit a hrát, věděl jsem, že to bude zajímavé. Hra, kterou jsme viděli, byla o koncentračních táborech. Konkrétně o paní Kláře Brodyové, která všechny ty hrůzy přežila. Největší překvapení pro mě bylo, že roli Kláry hrála její vnučka. Toto představení mi určitě přiblížilo celou věc. Po zhlédnutí si člověk uvědomí, že se všechny ty hrozné věci opravdu děly. Nechtěl bych zažít to, co oni. Sbalit si věci a nevědět, jestli se ještě někdy vrátím. Neumím si představit, že lidé, kteří přežili koncentrační tábory, museli do konce života žít s tím, co viděli. Čím déle toto téma probíráme a zjišťujeme víc, tím více si myslím, že na nás doléhá, jak to byla doopravdy jedna velká, nepředstavitelná noční můra. Párkrát jsem měl husí kůži a uvědomil jsem si, že jsem rád, že mám celou rodinu živou a zdravou. Představení se mi velice líbilo jak výtvarně (kulisy, kostýmy, zvukové i světelné efekty), tak i herecky. V dnešní době si ani nedokážeme představit, jaké to může být, a je dobře, že se o tom učíme. Bylo to pro mě ponaučení. Tohle divadlo mě určitě poznamenalo. Nečekal jsem tolik emocí, jak od herců, tak i u mě. Fakt mi přišlo, že bych v tom koncentračním táboře byl také. Tento zážitek je opravdu nezapomenutelný a zanechal ve mně stopu. Přemýšlel jsem nad tím celý den. Myslím si, že si nevážíme toho, co máme a měli bychom.

Byly použity práce žáků: Barbora Sklenářová, Matyáš Fuchs, Hermanová Adéla, Plachá Kateřina, Kaláb David, Mácha Filip, Melničuková Klára, Sládková Monika, Joklová Katka, Fišer Denis, Piterka Michal, Schneiderová Justýna. Zpracovala Veronika Martinů.

ŽIDOVSKÉ DĚTI ZA 2. SVĚTOVÉ VÁLKY

Tohle téma je velice kruté, ale důležité a mělo by se o tom více mluvit. Už v hodinách dějepisu mě toto téma hodně zaujalo, takže o tom ráda napíšu svůj názor.

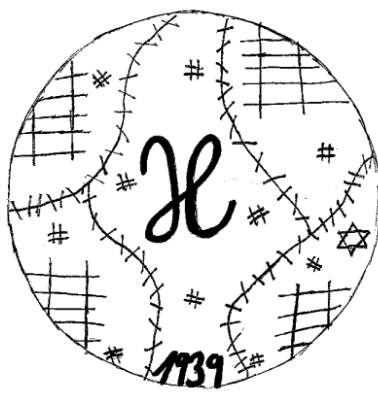
Už tím, jak to celé začalo, bylo to vše špatně.

To, že se jim jiné děti vysmívaly, ponižovaly je, nebraly je jako plnohodnotného člověka, udělali pro ně zákony jako je zákaz chození do školy, kina, restaurací, kaváren a tak dále, to opravdu v pořádku není. Díky tomu, že někdo řekl „židi jsou něco míň než my“ kompletně jim tím změnil život v peklo. Rozhodně to ani doma neměly snadné, určitě kvůli těmto hloupým zákonům vznikaly i doma hádky a další nepříjemnosti.

To ale zdaleka nebylo to nejhorší. Strašně těžké musely být pro židovské děti transporty a další věci ohledně holocaustu. To, že jely někam „pracovat“ se svými rodiči, nebylo tak krásné, jak to zní. Nedokážu si představit přijet na neznámé místo v dětském věku a sledovat, jak někdo zabijí před mýma očima. Muselo to pro ně být strašně kruté, když po prvním dnu v táboře nemohly najít svoji maminku a ani nevěděly proč. A o to těžší muselo být nezhroutit se, když ty malé nevinné děti zjistily, co se s jejich maminkou opravdu stalo, a jak tábory doopravdy fungují, a proč jsou vlastně tam, kde jsou.

Je toho strašně moc, čím si musely projít a kolik bolesti zažili, ale když měli to štěstí a celé tohle peklo přežily, návrat rozhodně snadný nebyl. Přijet po dlouhé době domů s tím, že už žádnou rodinu nemáš, je opravdu strašná představa. Proto mám opravdu veliký respekt k těm lidem, kteří i po tom všem, čím si prošli, si založili rodinu a dokáží se usmát, protože to, co jim život přinesl, si nikdo nezaslouží.

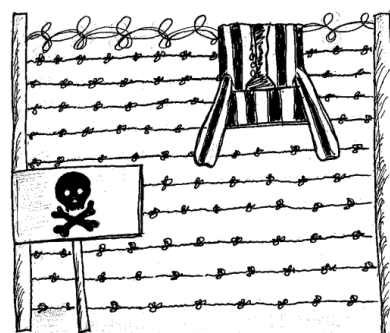
(Lucie Ryšavá)

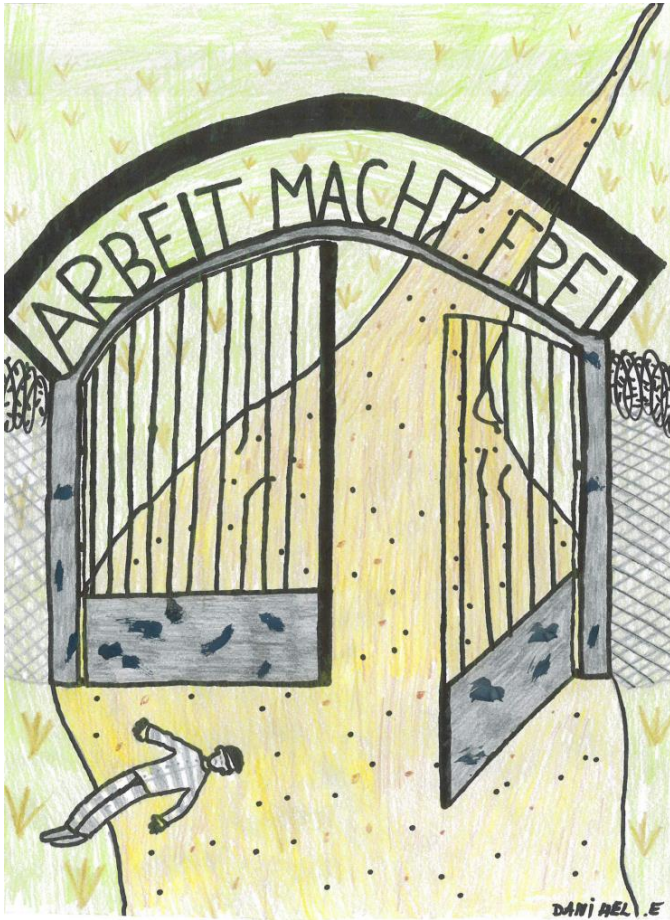
Markéta Kameníková

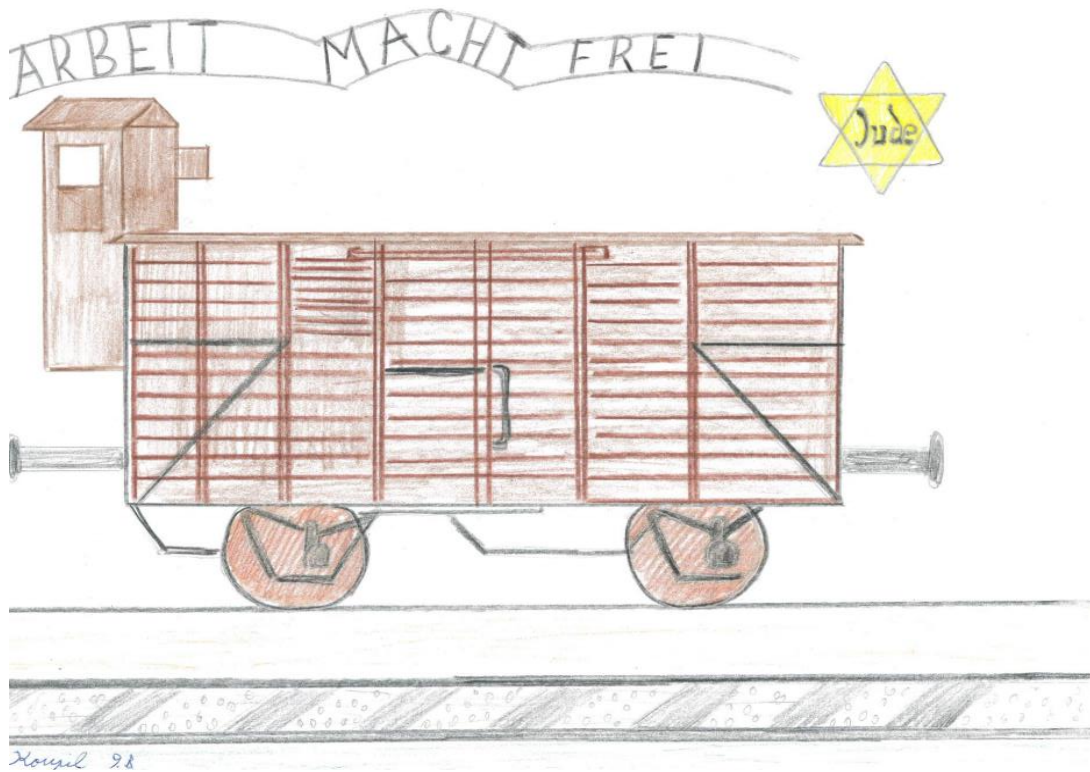
Klára Melničuková

Eliška Neumanová

Jana Ječmenová

Daniel Koupil

Život Židů za 2. světové války

Označení Holocaust zná asi každý z nás. Každý z nás si vybaví utrpení milionů lidí, ponižování, bezdůvodné zabíjení a další podobné hrůzy. To stejné se vybaví samozřejmě i mně. Tohle téma je hodně obsáhlé a složité. My jsme mu ve škole věnovali hodně času. A já si celou dobu pokládám otázku, proč tohle všechno vůbec museli trpět?

Asi bych se mohla ptát, jak to celé vlastně začalo? Myslím, že asi nejde říct, kdy a kde přesně nenávisť vůči Židům začala. Myslím si, že se vyvíjela hodně dlouho a vyvrcholilo to roku 1935 schválením „norimberských zákonů“. Už tady bych se mohla ptát, proč vůbec vznikly? Proč někdo něco tak odporného vůbec vymyslel? Norimberské zákony jako takové, jsou dost zavádějící. Jak se kvůli nim museli cítit židovští obyvatelé, když jim začali omezovat jejich každodenní život? A jak se asi cítili, když jim postupně mizela jejich práva? Řekla bych, že na tohle nikdo z nás nedovede přesně odpovědět. Já si vůbec nedokážu ani představit, jak bych se s tím dokázala smířit. V jakém strachu asi žili? V jaké nejistotě asi byli z toho, co asi ještě přijde? Najednou z ničeho nic nemohli třeba do kaváren, divadel nebo do kin. V autobusech mohli sedět jen na vybraných sedadlech. Museli chodit označení žlutou hvězdou s nápisem „Jude“. Za jakékoliv porušení těchto pravidel jim hrozila klidně i smrt. A já nechápu, čím si tohle všechno vysloužili.

A jako by tyhle hrůzy nestačily, roku 1941 přišly u nás první transporty do koncentračních táborů. To bylo vrcholem snad všeho. Nic netušící lidé byli jako dobytek narváni do vlaků a jeli. Nikdo netušil kam. Na co asi v tuto chvíli mysleli? Na to, co bude dál? Jestli vůbec přežijí? Co se s nimi stane? To už asi nikdy nezjistíme.

Přijde mi naprosto ubohé, čeho tam dozorcí byli schopní. Nechápu, jak mohl být někdo schopný se k nim chovat hůř jak k dobytku. Vždyť to byli naprosto normální lidé. Na co asi ti dozorcí mysleli? Dělal jim to dobře? Měli z toho radost? Já si nedokážu představit, být něčeho tak odporného součástí. Měli naprostou moc nad jejich životy. Často rozhodovala jen dvě slova. A to při prvotní selekci. Jak asi vnímali, když nově příchozí Židy bez mrknutí oka zbavovali lidskosti? Když vybírali, kdo přežije a kdo ne? Tohle a spoustu dalších věcí si prostě nedokážu ani představit.

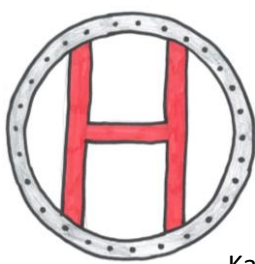
Často jsem si taky říkala, jestli se tomu dalo nějak zabránit? Bylo by to dnes jinak? Těžko říct. To asi nedokážu posoudit.

Tomuto tématu jsme se ať už na hodinách dějepisu, tak i na různých akcích věnovali. A mně se z toho dělala husí kůže. Je to opravdu závažné téma a myslím si, že je hodně důležité mu věnovat dostatek pozornosti.

(Barbora Sklenářová)

Katka Nováková

Kateřina Plachá

Lucie Ryšavá

Holocaust

Co to vlastně je holocaust? Za mě to je temná strana v historii, která nějakým způsobem každého děsí a nikdo by ji nechtěl zažít. A proč? Protože je to hrozné období. Vzali vám vše, co jste měli a vlastnili. Taktéž každý ztratil to, co si do té doby vybudoval. Holocaust je historie, která nás dusí nenávistí, ale zároveň nám dává motivaci bojovat proti tomu, aby se to už nikdy neopakovalo. Kdo nám ale zaručí, že se to už nikdy nebude opakovat? Jelikož Holocaust byl masivní vyvražďování milionů lidí, jako jsou Židé, Romové, politici, odpůrci a další skupiny lidí. To byli lidé, kteří byli považováni za vyvrhelskou skupinu. Osobně si myslím, že si nikdo z nich tu smrt nezasloužil. Když začali Židy a ostatní skupiny lidí svážet do koncentračních táborů, tak tam probíhaly takzvané selekce. A proč? Protože lidé méně schopní byli posíláni rovnou do sprch, kde se následně pouštěl do ovzduší plyn, aby všechny v dané místnosti zabil. Ti zdravější, mladší a schopnější byli posíláni na otrocké práce. Také vznikaly norimberské zákony. Nadále vznikaly další zákony. V koncentračních táborech bylo vše zakázané, nemohl si jít nikam ani na záchod, prostě nemohli vůbec nic. Jakými způsoby se těch lidí zbavovali? Všichni byli posláni do jedné budovy, kde byli namačkáni na sebe. Šli se jakoby osprchovat, ale místo vody jim tam pustili plyn, na který se všichni udusili. Ostatní „otroci“ je vynášeli ven, kde těla mrtvých byla spalována a zakopávána pod zem. Nedostávali skoro žádné jídlo a nic podobného, byli vychrtlí i často mučeni. Dalo se vůbec nějakým způsobem z koncentračního tábora utéct? Byla skoro nulová šance utéct z koncentračního tábora, ale pár jedincům se to povedlo. Po útěku rozhlašovali, co se tam děje, ale nikdo s tím nic nedělal. Lidé celou dobu vlastně věděli, co se tam děje. Ale mysleli si, že s tím někdo něco dělal? Každému to bylo jedno a dělal, jako by o tom nic nevěděl.

(Filip Šustera)

Adam Klásek, Filip Šustera, Matouš Palinek, Marek Vágr

ŽIVOT ŽIDOVSKÝCH DĚTÍ/ŽIDŮ ZA 2. SV. VÁLKY

Když někdo zmíní slovo „HOLOCAUST“, co si pod tím představíte? Dá se to vůbec představit? Nemyslím si. Dokážete si představit, že by k vám domů v noci přijela skupina lidí, které neznáte, řekla by vám, ať si zabalíte vše nejcennější, co máte, a odvezli by vás daleko od domova? Vaše rodina, vaši mazlíčci... Vše by od vás bylo odděleno a zůstali byste na vše sami. Teda ne úplně sami, ale s miliony lidí vaší rasy. Toto už si představit nedokážete, že ne? Najednou se probudíte, ale nic nevidíte... Zapáchá to tady a nedá se tu ani hnout. Jsou to vagony pro dobytek... Není co jíst ani co pít, jste zoufalí a potřebujete něco, cokoli do žaludku. Pokud máte štěstí, odvezou vás do stanice Terezín. Pokud štěstí nemáte, jedete směrem do Polska a do jiných cizích zemí. Odtud budete muset zdolat pořádný kus cesty, abyste se dostali tam, kde je váš cíl, koncentrační tábor. Teď už vás nic jiného než konec války nezachrání... lidé vás vždy nenáviděli, ale proč? Takovou bolest si nezaslouží nikdo na zemi. Mohlo to dopadnout jinak.

(Sofie Vilímková)

Holocaust

Holocaust, když se řekne tohle slovo, většina z nás si vybaví nedílnou a jednu z nejkřutějších částí historie.

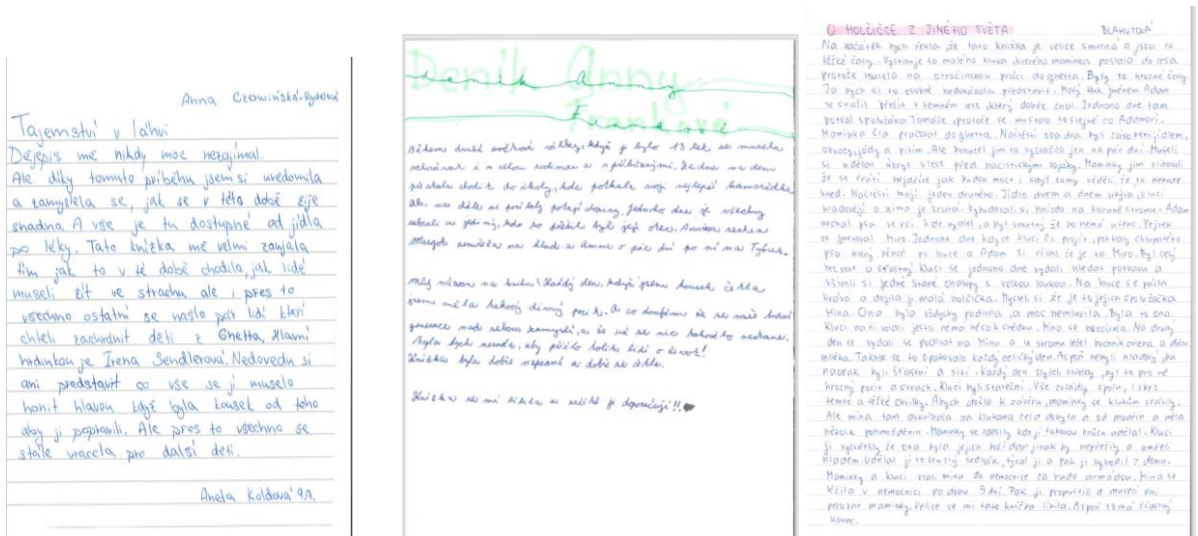
A mě jenom napadá, jak bylo možné, že se něco takového stalo? Jak mohla lidská rasa spáchat takové krutosti na vlastních spoluobčanech? Na tyto otázky odpovědět nejde, ale můžu se vrátit zpět k jejím počátkům, a to do předválečného období Židů. Jelikož v té době se jejich komunita teprve rozrůstala, ale příchod nacismu pro ně znamenal změnu jejich osudů. Židé byli totiž považováni za nepřátele a byli nacistickým terčem, který pro ně znamenal velkou hrozbu.

A co se s nimi dělo potom? V momentě, co se nacismus rozšířil? Začaly ve velkém deportace do ghatt a koncentračních táborů, ale tohle byl teprve začátek jejich utrpení. Jaké hrůzy zažívali lidé židovského původu v táborech smrti? Byli donuceni k neustálému hladu a fyzickému vyčerpání, které vedlo k hrozně smrti z naprostého vyčerpání. Museli totiž podstupovat velmi náročné a těžké práce v nelidských podmínkách. Jejich hodnota byla ničena každým okamžikem, kde byli poníženi.

A co jejich rodinní příbuzní? Jejich milované děti? Bohužel i s nimi se museli nadobro rozloučit a s tím jde v ruku v ruce jejich psychický stav, který je pronásledoval celou dobu pobytu.

A co s touto strašnou dějinnou kapitolou dnes? Je určitě důležité zachovat vzpomínku na oběti holocaustu a poučit se z minulosti. Musíme si položit otázku „Jak můžeme zajistit, aby se podobné hrůzy neděly?“ Můžeme toho docílit tím, že budeme o holocaustu veřejně mluvit a ponaučit se z jeho příčin a důsledku, stát proti diskriminaci jiných ras. Dnes je povinnost vzpomínat na ty, kteří v té době zahynuli. Tím můžeme docílit toho, že se tyto kruté dějiny už nebudou opakovat.

(Matěj Volf)

Aneta Koldová

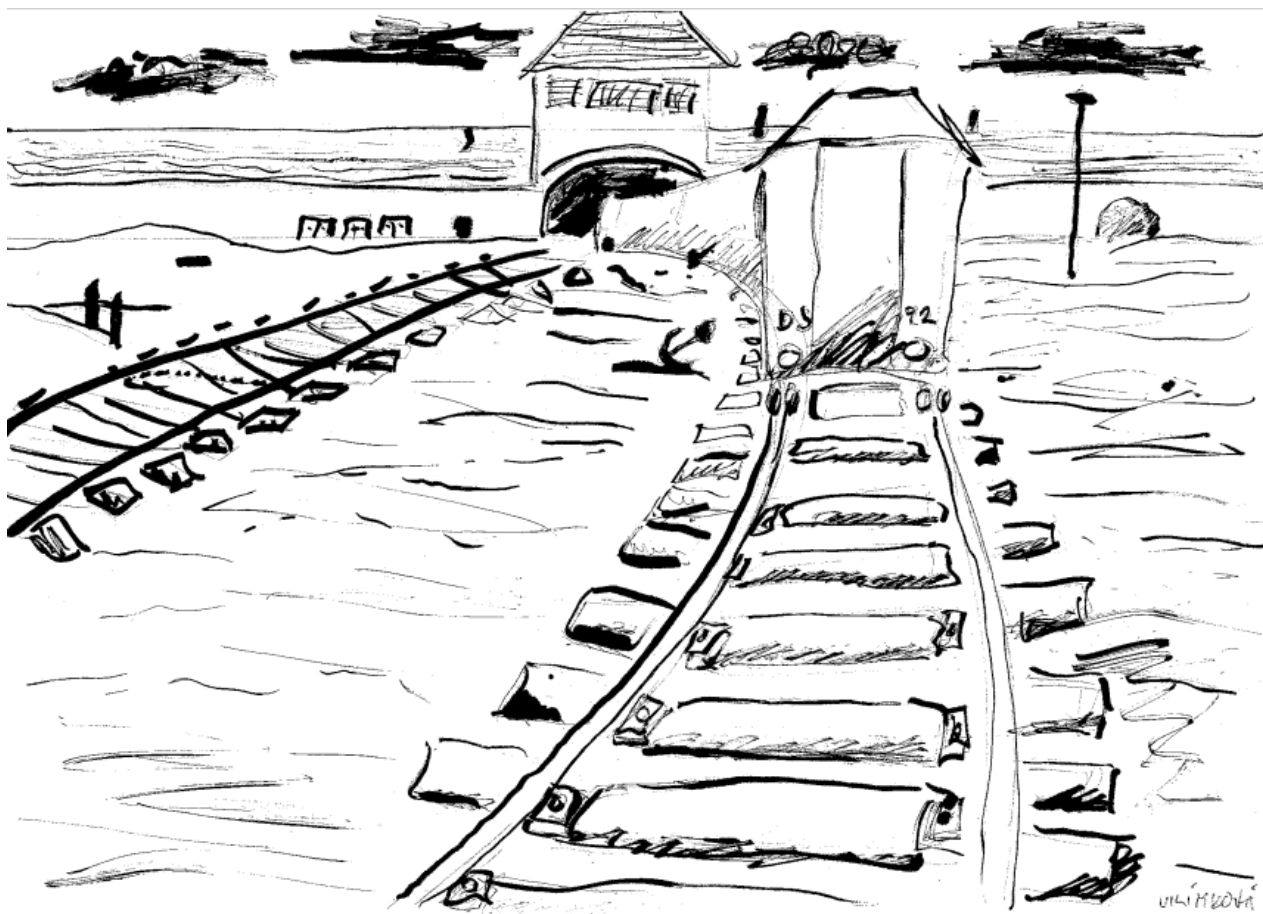
Kateřina Plachá

Tereza Blahutová

The happiest man on Earth

- 1) What's his name?
- 2) Where does he come from?
- 3) Why did he have a false name in 1938?
- 4) Did he have any pet?
- 5) What did German soldiers do with his house?
- 6) Which concentration camp did he have to go first?
- 7) Which country did he have to go later?
- 8) Which French city did he go to?
- 9) What's the name of concentration camp which he had to go to from France?
- 10) Does he hate somebody?
- 11) Where did he live after second world war?
- 12) How long was he married with his wife?
- 13) Which event made him happy again?
- 14) Which country has he never visited again?
- 15) How old was he when the film was made?
- 16) How can you be happy in your life?

(otázky z hodiny Aj)

Židé za 2. světové války

Životy obyčejných lidí, které se změnily ze dne na den. Když jsem byla menší, nenapadlo by mě, že by lidé byli schopni vyvraždit celé rodiny, tisíce nevinných lidí, kteří za nic nemohli. Když jsem se o tom začala učit ve škole, tak jsem si říkala, proč většina viny, nenávisti padala na občany židovského původu? Proč zrovna oni? Kde se vzala myšlenka viny Židů? V této úvaze zkusím nad těmito otázkami popřemýšlet.

Už dávno v historii byli Židé obviňováni za různé věci a už tehdy to neměli podle mě lehké. Na důvod, proč zrovna Židé, nemůžu nějak přijít. Byli to normální lidé jako všichni ostatní, tak proč mohli Židé za chudobu, povodně, katastrofy a jiné? U nadávek a obviňování to pro všechno neštěstí ale neskončilo. Z normálního života se pak později stal boj o přežití, život plný strachu a neustálého nátlaku. Představa, že po náročném dnu do rodinného domu večer vtrhnou cizí lidé, kteří mě a mou rodinu budou okrádat, mlátit, mě děsí. Být převezena na cizí místo vlakem pro dobytek plný lidí, kde se to dalo taktak přežít, je také hrozné. Ztratit vše, a když vše, tak vše, ne jen rodinu, ale celé jméno je hrozný.

Život v táboře byl strašný, nedokážu si to kolikrát ani představit jaké hrozné činy se tam odehrávaly. Dnů, kdy byl "odpočinek" bylo málo, ale i přesto vznikla hudba třeba dětská opera Brundibár, která se hraje v Terezíně dodnes, a nazpívaly ji židovské děti. Ale věci, které by nikdo nechtěl zažít, je víc než těch dobrých. Otřesný život několik let, který končil smrtí, by nikdo nechtěl. Židé si tento život nevybrali! Jen za jiné vyznání apod. bylo zabito kolem šesti milionů lidí. Je hrozné, že nátlak na Židy je pořád.

Nedokážu si tento život představit. Dnes si říkáme, jak je nám hrozně, ale takový život bychom nechtěli ani jako sen. Nenašla jsem důvod, proč toto všechno muselo vzniknout v našich dějinách. Je to snad to nejhorší, co bylo.

(Tereza Vymětalová)

Život židů za druhé světové války

Život židů za druhé světové války mi přišel hodně krutý. Ne jenom, že byli posíláni do koncentračních táboru, ale co všechno z ničeho nic nesměli. Brutálně se jim ztížily podmínky na klidné bydlení, žití, dopravu a mohl bych vyjmenovat dalších několik věcí. Přijde mi, že byli přiřazováni k zvířatům, nemohli jet normálně v tramvaji, měli svůj poslední vyznačený vagon. Zkusím vám sepsat, co všechno cirka nesměli.

Nesměli jít do společného obchodu nakupovat, nesměli do muzea, do divadla, do zoo, restaurací, a hlavně nesměli studovat. To ovlivnilo hodně dětí, které byly nadané.

Ted' vám zkusím popsat můj názor na nejmenovaného Němce, kterému tady budeme říkat Dutohlov. Nechápu, jak pana Dutohlava mohlo napadnout s dalšími Bezmozky, že by se židé měli odstrčit od jejich čisté říše, tím myslím, že je chtějí vyhladit, že jim tam nějak zavazí. Přitom tam museli být výteční architekti nebo podnikatelé, ale když už takoví byli, tak jim to

všechno zabavili a nechali si to. Fakt nechápu, jak jim nemohlo přijít divné rozřazovat lidi, kteří bezpodmínečně umřou a kteří půjdou pracovat, jak jim nemohlo být líto, že je tam vidí jako chodící kostry, jak tam trpí na hlad a na nemoci. Taky nechápu, jak mohli dělat pokusy na dětech a dospělých, jako kdyby to byli pokusní králíci. Hlavně na dvojčatech zkoušeli jejich propojení a další nechtuté věci.

Jsem rád, že už tady nic takového není a jsem rád, že žiju v demokratickém státě a v podstatě si mužů dělat, co chci.

(Michael Wolf)

Buchenwald

- založen v r. 1937 ve městě Weimar (Věimaru)
- 240 000 vězňů
- vězeňové Antonín Kalina z Třebíče - zachránce židovských dětí z Kindertransportu
- Spoutávací 11.4. 1945 americkými jednotkami
- Zemřelo 56 545 lidí
- v říjnu 1950 rozhodnutí o zrušení tábora

Sobibor

- Nacistický vylazovací tábor
- Nacházel se asi 4 km od stejnojmenné vesměce Sobibór v Polsku
- Stavební práce prováděli Židé z okolních vesmic a nedalekých ghett. Židé byli ro dokončení těchto prací zestržováni
- V období 1942 - 1943 tam bylo zavražděno asi 250 000 lidí
- 14.10.1943 se přibližně 600 vězňů zaměstnancích v táboře vzbouřilo
- Bylo to hned druhé úsvěsme rovnístání v Sobiboru

Sachsenhausen

- Byl to největší koncentrační tábor, který se nacházel v městě Oranienburg v severním Německu 25 kilometrů od Berlína
- Nazýval se Sachsenhausen
- Zemřelo tam přes 60 000 vězňů a 20 000 dětí se jim podařilo dostat ven

Benjce

- největší koncentrační tábor na území Svaté země
- tábor byl provozován celkem 4 roky
- tábořem prošlo 30 000 vězňů
- tábor byl rozdělen na dvě části
- první část měla pod správu jehude Svaté země
- druhá část měla pod správu gestapo
- v roce 1989 - kulturní památka

Damasková byl tábor se blízko kř. Alžběta Běny, kř. 40 km od Berlína. Bylo tam asi 150 000 vězňů, ale jen 40 tisíc osobám. Tam byli zavražděni asi 56 000 dětí. Bylo tamte škola 40 dětí

Monika Sládková, Lucie Ginterová, Tereza Zavadilová, Justýna Schneiderová

Anna Franková

Anna se narodila 12.6. 1929 do židovské rodiny. Chtěla se stát spisovatelkou, proto si psala deník. Když si psala do 1. srpna 1944 protože 4 srpna byla deportována do koncentračního tábora Bergen-Belsen. S kleněho se už nemohla protože tam umřela na tyfus. Deník který si psala pak její matka vydala jako knížka, který jako jediný z účastníků přes koncentrační tábor.

Nejvíce mě zaujal vchod do zadního domu, byl to regál který se dal otočit a oni mohli prosít.

Všim židům zabavovali majetek. Měli na své správný čas mohli nakupovat jen v určitých dobách. Nemohli uplatňovat a na svoji zadrželi mohli sedět jen do osmé hodiny. A děti chodili jen do židovských škol.

Schovávali se v zadním domku, kde bylo to 9 čísla střeška: Anna Franková, Pání Franková, Margot Franková, Peter Van Dan, Pán Van Dan, Pán Van Danová, Miep, Pán Dussel.

Mám rád na tuto knížku je dobrý, dobře se mi čte a určitě si přečtu i další.

Nejvíce mě uslovila Anna protože když se ukládala tak dokázala psát deník a snažila se být produktivní. Věděla v to že až se všechno utiší vydá svoji knížku jak kdy to období prožívala.

Nelly Kopečková

Život židů za 2. sv. války

Jsem v deváté třídě a v dějepisu se od začátku školního roku věnujeme Židům. Už několikrát jsem přemýšlela, jak někteří Židé mohli všechno zvládnout a přežít, protože měli velice drsný život a jen málokdo všechno to brutální období přežil.

Hodně jsme si v hodinách dějepisu povídali o holocaustu. A co to vlastně je? Holocaust je jednoslovné označení pro vyvražďování Židů, které vedli nacisté. Jejich cílem bylo úplně zničit Židy. Ale proč? Přece to byli normální lidé jako my. Proč nacisté nesnášeli Židy?

A jak to teda vlastně všechno začalo? Židé byli normální lidé jako my. Lišili se ale náboženstvím, vzhledem a hlavně tím, že byli jiná rasa. A přesně to se nacistům nelíbilo. Chtěli mít jen čistou rasu, a tak se rozhodli, že začnou Židy vraždit. Židům začal velice krutý život, když nemohli sedět v parku na lavičce, nemohli pořádně chodit mezi ostatní lidi, děti nemohly chodit do školy. Prostě si nemohli dovolit to, co ostatní lidé.

Později vznikly norimberské zákony. Co to vlastně znamená? Je to označení pro německé rasistické zákony. A to znamenalo, že nacisté začali postupně zabavovat Židům majetek. Navrhl je Adolf Hitler, který byl v čele nacistů. V roce 1938 vypukla křišťálová noc, což je protizidovský pogrom. A proč se jí říká zrovna křišťálová? Je to odvozeno od střeptů rozbitého skla z oken a výloh židovských obchodů, které byly tu noc zničeny. Zničeny byly také židovské školy, nemocnice a spousta dalších obchodů. Je to prostě neuvěřitelné. Vždyť Židé nikomu nic neudělali.

Každý Žid musel být označen žlutou hvězdou s nápisem Jude, jinak mu rovnou hrozila smrt. Byli soustřeďováni do oddělené městské čtvrti, která se nazývala ghetto. O konečném řešení Židů rozhodnul Hitler. Židé se začali přepravovat do vyhlazovacích koncentračních táborů, kde zemřeli. Nejznámější vyhlazovací koncentrační tábor je Osvětim, která byla „továrnou smrti“. Další tábory byly například Terezín a Dachau. A jak židé umírali? Židům bylo sděleno, že jdou do sprch, ale ve skutečnosti šli do plynové komory, kde zemřeli.

Muselo k tomu všemu vůbec dojít? Podle mě nemuselo. Bylo to úplně zbytečné. Židé byli normální lidé jako my a zasloužili si stejná osobní práva. Kvůli tomu všemu bylo vyvražděno zhruba 6 milionů Židů. Já si myslím, že každý by měl mít stejná práva bez ohledu na národnost. Zvládla bych to? Vůbec! Já si to ani nedokážu vůbec představit. Nacisté se k Židům chovali jako ke zvířatům. Židé měli ze života peklo. Museli trpět a stejně nakonec zemřeli. Myslím si, že každý by měl mít k ostatním úctu, i když je z jiné národnosti, protože všechno dobré se jednou oplatí, a ne každý je takový, jaký se na první pohled zdá.

(Tereza Zavadilová)

Autorka: Anna Szwarcwirska-Rogelová
 Slavný příběh holocaustu: Irene Sendlerová

Děj knihy:

Knihka je o skutečném hrdinovi skromné dívky Irene Sendlerové, která v ghettu v Warsavě sestavila soubor židovských dětí, které byly převezeny do Polska za pomoci knihy. Děti byly převezeny do Polska za pomoci knihy, které byly převezeny do Polska za pomoci knihy. Děti byly převezeny do Polska za pomoci knihy, které byly převezeny do Polska za pomoci knihy.

Osudy židovských dětí: Irene Sendlerová z ghettu přes ilegální hranice v bedničkách fyzických knihů, které byly převezeny do Polska za pomoci knihy. Děti byly převezeny do Polska za pomoci knihy, které byly převezeny do Polska za pomoci knihy.

Postavy:

Irene Sendlerová - hlavní hrdinka, byla po válce doba až do polského občanského válečnictví. Hlavní obrátka byla nejen na to, že dokázala s pomocí svých přátel zorganizovat a zachránit židovské děti, ale také na to, že byla v roce 1957 v Polsku po osvobození ghettva v Warsavě, kde byla zavražděna. Tam se s ní snažili přivést a přeměnit ji na židovskou děťátko. Děti, které byly převezeny do Polska, byly převezeny do Polska za pomoci knihy, které byly převezeny do Polska za pomoci knihy.

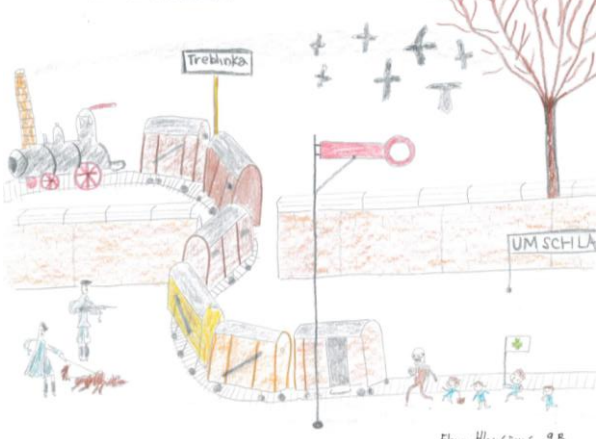
Vlastní pohled na děj knihy:
 Přestože jsem knihu skoro se zamyšlením četla, přestože, protože jsem holocausta a oběť jsem ještě blíže než v rozprávce povídky. Přestože jsem ještě blíže než v rozprávce povídky. Přestože jsem ještě blíže než v rozprávce povídky. Přestože jsem ještě blíže než v rozprávce povídky.

Co mi kniha dala:
 Kniha mi ukázala, jak skromná kniha historie v období 2. světové války. Kniha mi ukázala, jak skromná kniha historie v období 2. světové války. Kniha mi ukázala, jak skromná kniha historie v období 2. světové války.

Co si z knihy odnáším:
 Jedním z hlavních témat je, že vím, že i obyčejní lidé a ne jen Irene, ale i ostatní, co si pomáhali, mohou dělat zvláštní věci a to bez toho, aby se stali hrdinami. Jedním z hlavních témat je, že vím, že i obyčejní lidé a ne jen Irene, ale i ostatní, co si pomáhali, mohou dělat zvláštní věci a to bez toho, aby se stali hrdinami.

Můj pohled na situaci:

Jaký mohl být život pátileté dítě v takovém světě, jako je válka? Jaký mohl být život pátileté dítě v takovém světě, jako je válka? Jaký mohl být život pátileté dítě v takovém světě, jako je válka? Jaký mohl být život pátileté dítě v takovém světě, jako je válka?

Elena Hlaváčková – zpracování četby

Mezi příkopy a valy 16. 3. 2024 (9. A,B,C)

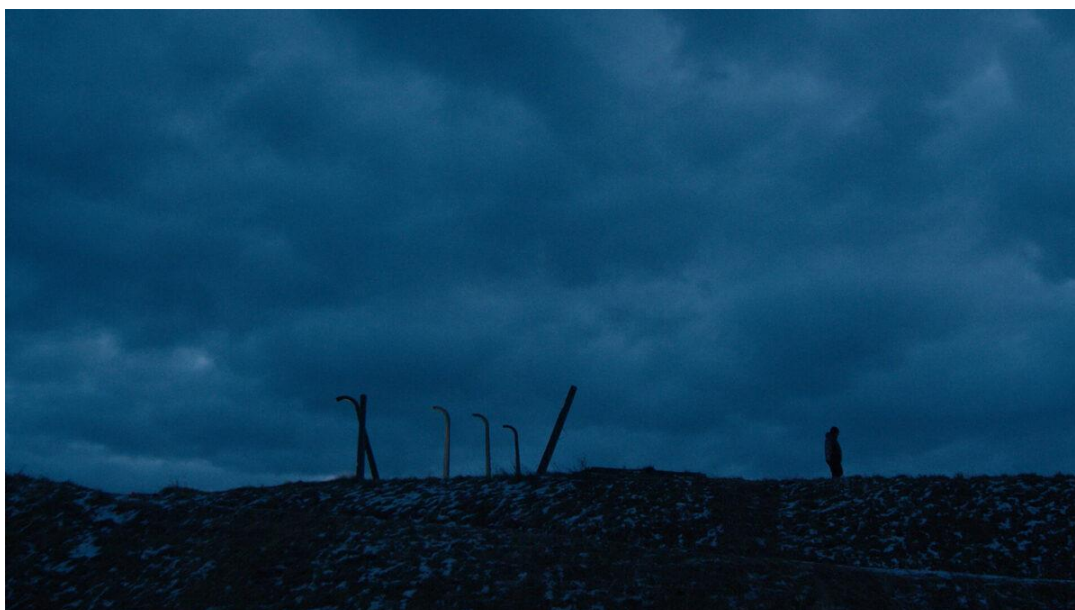
Mezi příkopy a valy je umělecky zpracovaný dokumentární film. Představuje nejvýznamnější českou památku holocaustu – město Terezín. Tento dokumentární film nám ukázal a provedl nás Terezínem, který se stal za války obřím ghettem. V tomto ghettu byli soustředěni Židé nejen z českých zemí. Film byl graficky dobře zpracovaný. Celkem mě překvapilo, že Terezín není jen ta pevnost, ale i město. Zaskočilo mě, že lidé dnes obývající Terezín se nechtějí setkávat s tou minulostí. Dále to bylo o tom, že město má takovou stále smutnou atmosféru. Někteří město nazývají městem duchů.

Velmi se mi líbil rozhovor s panem Papouškem. Líbilo se mi, jak popsal příběh svého dědečka. Pan Papoušek byl moc milý. Líbil se mi jeho projev. Říkal, že pochází z židovské rodiny a že si jeho prarodiče prošli Terezínem i Osvětimí. Oba dva přežili, což mě zaujalo, protože to je opravdu úctyhodné. V debatě zazněla otázka, jestli bychom byli schopní v Terezíně bydlet. Tak jsem se nad ní zamyslela a dospěla jsem k tomu, že ne.

Dokument se mi moc líbil. Šlo v něm alespoň vidět, jak je historie důležitá. Jsem ráda, že to máme takovou formou výuky. Divím se, že Terezín není na seznamu UNESCO. Z filmu mám dobré pocity, dozvěděla jsem se něco nového a jsem ráda, že jsem se na tento dokument mohla podívat. Tento film byl něco jiného, než jsem čekal. Čekal jsem, že to nebude tak živé. Film byl dle mého výborně zpracovaný a cítil jsem, jako kdybych se tam procházel s pánem.

Zaujalo mě, jak tam mluvila ta stará paní, velice příjemný hlas. Bavilo mě, jak ten film byl natočený. Za mě teda jinak, než každý jiný. Terezín je hezké město, ale když vím, jakou má historii, tak za mě bych tam bydlet nemohla. Kino se mi moc líbilo. Chápu, že obyvatele města Terezín štve, že většina návštěvníků jezdí jen do ghetta a nezajímají se o krásné památky tohoto města. Myslím si, že tyto divadla, kina, příběhy nám pomůžou pochopit tehdejší dobu. Také se mi líbilo, že zapojovali žáky do konverzace.

Šafránek O., Melničuková K., Vilímková S., Joklová K., Nováková N., Kopečková N., Schneiderová J., Vymětalová T., Hlaváčová E., Fišer D., Blahutová T., Dráčová E.

Holocaust

- 1) Co znamená v překladu slovo HOLOCAUST?
- 2) Kdo (jaké skupiny obyvatel) byl vězněn v koncentračních táborech?
- 3) Kdo je strůjcem myšlenky o koncentračních táborech?
- 4) Vyjmenuj 5 nejznámějších koncentračních táborů.
- 5) Byl nějaký koncentrační tábor i na území ČR?
- 6) Popiš stručně životní podmínky vězňů – obydlí, ošacení, strava, práce, zacházení ...
- 7) Co čekalo vězně na konci 2. sv. v?
- 8) Napiš jméno nechvalně proslulého lékaře z Osvětimi.
- 9) Jak se nazýval plyn, kterým byli vězni zabíjeni?
- 10) Kolik lidí při Holocaustu zemřelo?

(otázky do informatiky)

Breendonk

- nachází se v Belgii
- původně vojenská pevnost na 1.000 vězňů, přeměněná na koncentrační tábor
- původní počet 5 500 lidí
- sloužilo jako přestupní stanice
- dnes je národním památníkem

Ravensbrück

- nachází se v Německu
- prošli ním ženy ze všech
- Byl to ženský tábor
- 132 000 vězňů nahynulo 92 000 vězňů

Mittelbau-Dora

- nacistický koncentrační tábor v Německu
- pracovní tábor a výroba rakety
- kruté podmínky
- 60 000 vězňů více než 12 20 zemřeli

Flossenbürg

- nachází se v severním Bavorsku
- původně kámen pro sklárny
- táborem prošlo 100 000
- později sloužilo pro Židy, Romy, homosexuály, vědy, gňovany a další osoby, které byly považovány za nepřítel nacistického režimu

Sobibór

- Byl to nacistický vyhlazovací tábor
- nachází se asi 4 km od stejnojmenné vesnice
- Byl tam zavražděno 250 000 lidí

Lukáš Židák, Samuel Pavelka, Kateřina Plachá, Markéta Kameníková, David

Židovská obec Olomouc

Dne 19. 6. 2024 se někteří žáci 9. ročníku zúčastnili pod vedením paní učitelky Martinů exkurze do Židovské obce Olomouc a Arcidiecézního muzea. Žáci se dozvěděli spoustu informací a zajímavostí ze života židovské komunity, pravidla košer stravování a jaké dny Židé během roku slaví. Byla nám představena vzácná olomoucká tóra, ze které jsme slyšeli úryvek v hebrejštině, a dokonce jsme ochutnali košer macesy.

Seznam účastníků projektu:

9. A

Liliana Berková, Tereza Blahutová, Matyáš Brabec, Emil Danihel, Nela Dostálová, Denis Fišer, Barbora Harazinová, Zuzana Houšťavová, Roman Hynek, Jana Ječmenová, Hana Jurková, Aneta Koldová, Matyáš Koriták, Koutný Lukáš, Natálie Kováčová, Filip Mácha, Maxmilián Melecký, Matěj O'Brien, Karolína Onderková, Michal Piterka, Karolína Ruská, Daniel Ruský, Barbora Řehulová, Nela Sabová, Vojtěch Valach, Kateřina Vaňková

9. B

Tereza Friesnerová, Lucie Ginterová, David Gowin, Adéla Hermanová, Elena Hlaváčová, Kateřina Joklová, Adam Klásek, Nelly Kopečková, Josef Kopečný, Daniel Koupil, Natálie Nováková, Matouš Palinek, Justýna Schneiderová, Barbora Sklenářová, Monika Sládková, Miroslav Stibor, Filip Šustera, Marek Vágner, Matěj Vepřek, Matěj Volf, Tereza Vymětalová, Denis Vysloužil, Tereza Zavadilová

9. C

Šimon Andrýsek, Kateřina Bařinová, Martin Botko, Tereza Bučková, Ema Dráčová, Matyáš Fuchs, David Hlačina, David Kaláb, Eliška Kalábová, Lucie Kališová, Markéta Kameníková, Klára Melničuková, Eliška Neumanová, Kateřina Nováková, Samuel Pavelka, Kateřina Plachá, Victoria Plachá, Matyáš Rybařík, Lucie Ryšavá, Anežka Skopalíková, Lukáš Spurný, Ondřej Šafránek, Sofie Vilímková, Marek Vitoslavský, Michael Wolf, Karolína Zdráhalová, Lukáš Židák

Karolína Zdráhalová